

Fénixcon 2005 – Deník špiona 024

Pátek

Rok se s rokem sešel a Zdeněk „Tunelář“ Zachodil, Big Shaman Conan Society, začal opět chystat Fénixcon, nyní již třetí ročník – tak aspoň chápu jinak moc pěknou červenobílou kovovou placku a jeden z nápisů na ní „21. ročník“, zřejmě mezi číslicemi vypadlo to plus, jak pravil Marvin. Nebyl jsem tentokrát nijak blízko pořádání – nesháněl jsem VIP po mailu ani jsem netiskl barevné plakáty s programem a vzhledem k tomu, že místo do Arrakisů chodím nakupovat SF ke konkurenci do Černé planety, jsem si ani nešel předem koupit vstupenku. Růženka je oproti Tunelářovi méně ukecaná a nečiní na nikoho nátlak, i když Tunelář se poslední dobou hodně polepšil, pořád ovšem vyvádí, když si chcete koupit jednu knihu z kompletní série. Vstupenka stála i na místě 250 korun, takže žádná výhoda předprodeje. Cena nerozhoduje, za dobrou zábavu se platí, i když si ji zařizujete sami – v pátek večer jsme měli jako poslední program malého sálu hodinku o Pochmurné neděli, prodlouženou přes půlnoc soukromou párty pro členy klubu a pozvané hosty. Z tohoto důvodu jsme ani já ani Závís z Frankensteina letos nechystali žádnou bowli na sobotní párty po Althingu CS, raději sponzorujeme vlastní žaludky než panděra neznámých vyžírků typu Toma Zvědělika, který předloni vyjidal z bowle ananas a ještě měl řeči, že mu nechutná.

Fénixcon se podruhé konal v hotelu Avanti (na druhé straně výpadovky u hotelu Boby), který sice stále není kompletně zrekonstruován, ale ubytovací kapacitu téměř celou poskytl conu, čímž nenutil nikoho bydlet jinde a umožnil Fénixconu dosáhnout statutu PPC – pravého papučového conu. V první řadě nesmím zapomenout na Ellie Velinskou v úžasné podobě Mrt-

vě nevěsty s modrými vlasy, mrtvolným líčením a věrně zpodobněnou róbou. Byla děsivě půvabná a přišerně sexy. Ale to předbílám. Do Avanti jsem přišel někdy v polovině přednášky Honzy Šimůnka o strategiích expanze do vesmíru a než jsem stihl zaplatit Šamanovi vlezné, odmítnout Moničino lízátko a odložit věci do Židličkovy šatny, zrovna končil. Na první přednášku conu měl slušnou návštěvnost, ale ještě víc lidí bylo v předšálí prvního patra a v přízemní restauraci. Je vidět, že Fénixcon se už definitivně uchytil a jestli to Šaman nevzdá nebo nerozeštvě, ještě pár let vydrží.

Na přednášku Ondřeje Herce jsem už nezůstal a vlastně ani nevím, co jsem mezi osmou a devátou dělal, protože v poznámkách nemám napsanou ani večeri. V paměti mi uvízla jen Martina Pilcerová v nádherném brnění i s drátěnou košilí, mečem a dýkou. Měl jsem radost, že ji zase vidím, a určitě bych ji i objal, kdybych se nebál, že mi způsobí zranění. Tedy ne přímo ona, ale její brnění. Je docela možné, že v této zapomenuté hodině jsem vyfasoval nový ročník Ceny Karla Čapka od Martina Koutného (bez novel) a hned jsem předal mikropovídky Zinně Drapáčové, protože někdy jsem to udělat musel, ale mohlo to být i mnohem později. Jistě je jen to, že avizovaná herna ani předpokládaná Melkorova čajovna v pátek zvečera neexistovaly a tak se nit mé paměti navázala v devět v malém sále na přednášce Michelle Talašové „Kurs lovu (nejen pro ženy)“. Byl to koncentrát vtipných článků Michelle z Fantázie (převzatých i Interkomem) o taktice při balení scifistů, ale vzhledem k tomu, že jsem většinu Míšiných článků četl a v jednom se náš klub rovnou ocitl, věnoval jsem se sledování okolí ze svého strategického místa vzadu vlevo od dveří. pokračování na str. 7

OBSAH

Fénixcon 2005 – Deník špiona 024	1	První kolo Akademie SF, F a hororu	18
Čtenářův průvodce po Interkomu	2	King Kong a prezident	19
Hvězdný bulvár	3	2006: Česká sci-fi	21
Robinson Crusoe a KJV	6	Odešel „Krakovský doktor“	22
Z deníku organizátora	9	Časem s vědou	23
Nehvězdný nebulvár	11	Fandom a já	24
2006: Česká „sci-fi“	12	Neofatické polyglotie psychotiků	24
Vlak do pekla a jiné povídky	14	Díky za vše, pane Stanisław Leme	25
Sergej Lukjaněnko – Spektrum	15	Šance (nejen) pro staromilce	25
Anton proletář v Dickensově světě	16	Film Denní hlídka	26
Tim Powers: Brány Anubisovy	17	DOGMA	26

**Zemřel
Stanisław Lem**

**Druhé kolo
Akademie SF
na straně 18**

Čtenářův průvodce po Interkomu

Zemřel Stanisław Lem

Na stranách 21 a 25 přinášíme nekrolog z pera Františka Novotného a veršované vyznání úcty Josefa Pecinovského.

SOS SF Společnost (na) ochranu spotřebitelů SF

Tak jsem v minulém čísle částečně žertem nazval organizovaný fandom. Mezitím vyšla další knižka českých povídek, o níž nám vydavatel či sestavitel (nebo oba) tvrdí, že: *vyrovná se i tvorbě známých angloamerických autorů SF*.

Na Sardenu (u nás na straně 21) ji způsobem u nás obvyklým recenzoval Pagi. Ani on ale tentokrát nedokázal jen chválit, nicméně kdykoli čtenáři znalému diplomatického kódu naznačí, že dotyčná povídka je dílem neumětele a nikdy se neměla objevit v tištěné publikaci, vyjmenuje v následující větě uvozené třeba slůvkem *ale* vše pozitivní, co se na daném nepodarku dá nalézt. Má zkušenost s českými autory je taková, že dokáží vnímat jen tu pochvalnou část, a tak ji raději hned vypouštím, viz strana 12.

K Akademii SF

Tento IK byste měli dostat ještě před uzávěrkou druhého kola ASFFH 2006, pokud vám připomene, že ještě máte odeslat vyplněný formulář, splnil tento odstaveček svůj cíl. Pokud byste to již běžnou poštou nestihli, můžete si ještě na mailovou adresu redakce napsat o elektronický formulář.

Porada SFK

Vzhledem k blížícímu se termínu Jarní porady v Březové (22. 4. 06) si dovoluji srdečně pozvat zástupce všech klubů a zároveň je vyzvat, aby co nejdříve sdělili své náměty a připomínky k programu porady.

Srdečně zdraví Martin

Redakce IK se připojuje k pozvání a připomíná, abyste včas, asi nejlépe Pagimu, poslali žádosti o příspěvek na náklady spojené s Poradou (pro nevydělečné delegáty SFK). Rovněž nezaškodí dát vědět o počtech, v jakých se porady zúčastníte, aby se na nás mohl Franta Monhart řádně připravit.

Zdeněk Rampas a redakce IK

Dopisy čtenářů/čtenářek

Zdeňku, zdravím Tě.

Píšu jen proto, že jsem si včera vyhradil večer pro televizi, někde jsem totiž zahlédl, že bude Metropolis. No byl to zážitek, to nemusím vykládat. Jen jsem si vzpomněl, že kdysi někdo sehnal Metropolis pro jeden z Parconů a tak jsme ji mohli tenkrát vidět. Ani jsem si v té době neuvědomoval, co to asi bylo za práci všechny ty poklady (namátkou Tron, první Moucha, s předstihem Sexmise atd) opatřit a zorganizovat. Teprve s časovým odstupem chápu, co to pro mne znamenalo. Člověk některé věci dostatečně ocení až v hlubší dospělosti, a někdy je už pozdě o tom říct těm, co si pochvalu (nebo úctu nebo co to je) zaslouží – nemusím to stihnout já nebo adresát. Takže pro jistotu za tepla: díky za to, že existovaly Parcony, jsem moc rád, že jsem se jich mohl účastnit. Víím, že nejsi jediný, kdo je organizoval, ale mám na Tebe jakés takés spojení, tak jsi to schytl a za ostatní.

Ještě pochvalně napíšu Zdeňkovi Volnému, který mi o Parconech řekl a vychválil je tak, že jsem tenkrát pochopil, že je potřebuji.

Ted' sice nějak nemám moc času na čtení, natož na návštěvy různých přitažlivých scifi akcí, ale pořád si slibuji, že na penzi si to vynahradím. Ted' mi blesklo hlavou: Co takhle kdyby časem vznikl nějaký Klub scifi důchodců? Třeba by mohli klávesou i mečem bojovat za staromilskou čistotu žánru :)))

Míla Pilecký

interkom

INFORMAČNÍ SERVIS ČESKOSLOVENSKÉHO FANDOMU

číslo 3-4/2006 (227)

Adresa redakce:

INTERKOM

Letecká 6,
161 00 Praha 6, ČR

tel.: pozor změna, sloučen s faxem
v prac. době +420 224 239 645
tel., fax: +420 233 313 093
e-mail: ram@apro.cz
<http://ikarie.cz/interkom>
<http://interkom.scifi.cz>

Šéfredaktor:

Zdeněk Rampas, MCL

Redakční kruh:

Richard Klíčník
S korekturami pomohla Michaela a Jan Vaněk jr.

Autoři tohoto čísla:

Libuše Čermáková, Patrick
Fridrichovský, Filip Gotfrid, Ondřej
Herec, František Houdek, Zdena HT,
Richard Klíčník, Marvin, František
Novotný, Pagi, Roman Paulík, Josef
Pecinovský, Lukáš „Fajl“ Pecha, Jiří
Popiolek, Zdeněk Rampas, Lenka
Cellindra Weingartová, Darth Zira

Sponzoři tohoto čísla

Jirka Doležal

Vychází nepravidelně.
Uzávěrka tohoto čísla
byla dne 2. 4. 2006

ISSN 1212-9089

Všechny články a recenze
© INTERKOM

Hvězdný bulvár

Odposlechnuto

Je to paráda jezdit autem, kterému dávají přednost i tramvaje.

Netopejr o svém novém přibližovadle (než ho zcela zrušil)

Vysvětlivky: ● Praha (nepodepsané ZR), ■ Brno, ▲ jinde

● **16. února** jsem cestou do Krakatitu lámal Richarda Klíčnicka, aby mi pro IK posílal své zdařilejší články. Právil mi, že o většinu takových si mu hned po vydání píše Ondřej Jirěš pro FP. Na to jsem mu opáčil, že ten má asi na rozdíl ode mne čas na blbosti. Někdy jsem prostě diplomat k pohledání. Připomnělo mi to žertovnou epizodku, většinu článků o (ne)kvalitě FP (a určitě ten nevyžádaný a poslední), které způsobily Jirěšův odchod z Fandomu, napsal právě dnes tak žádaný Richard. Vinen je ale Interkom a jeho machiavelistický šéfredaktor, hezká to ukázka pragmatického fungování paměti. Takhle vzniká větší legend o zlém muži, kruťákoví Rampasovi. :-)

Karel Petřík v pondělí 13. převzal od krachující firmy Nalpalm s.r.o. knihkupectví, čímž je nejspíš zachránil jako základnu fandomu a v Krakatitu to vypadá jako po zemětřesení. Část polic je po rekonstrukci ještě prázdná, ostatní neosvětlené, celkový dojem nepříliš útulný. Ptáme se za pultem stojícího Netopejra, jak to jde? Zatím nic moc, praví, abych si zlepšil náladu, koupil jsem si nové auto.

Lenka Cellindra se mě vyptává na dosavadní laureáty Ludvíka a Mloka, aby kandidáti Syndridu a Islingtonu zapadli do řady stejně zasloužilých.

Fajl potřeboval pro ztřeštější zkoušku převést nějakou funkci na nekonečný zlomek, tak jsem se zašel do kouta a něco mu vymyslel, nebylo to tak těžké, zajímavější by bylo zjistit, jak ti elektrikáři přišli na to, že koeficienty nekonečného zlomku funkce vyjadřující jakousi charakteristiku obvodu či čeho odpovídají parametřům frekvenčního filtru. Matematika je mocná čarodějka.

● **17. února** Porada se blíží a sci-fi kluby se probudily hnány touhou udělat radost svým členům a lídrům.

Probral se i Randalf a zase, stejně jako minule, na poslední chvíli poslal zcela příšerně navržené nominace, v kterých aby se prase vyznalo. Ty pak ještě jednou po domluvě s Vaškem Pravdou změnil, ale to věděl jen VP, takže jsem vše zanesl podle té původní. Zkrátka zmatek nad zmatek.

A nakonec, místo aby zalezl někde pod zem a nechal nekonečnou shovívavost fandomu, aby se zase mohla projevit, začal brblat, že za zmatek, který vytvořil, nemůže on, ale že je způsoben tím, že základní dokumenty fandomu nejsou vystaveny někde na webu. (Toho, že je Pagi vozi na každou poradu a každému zájemci rád přenechá výstisk, si nějak nevšiml.)

V takto vytvořeném chaosu docela zaniklo, že Martin Koutný nominuje za edici Pevnost místo jejího tvůrce a vydavatele Jirky Vlčka redakci stejnojmenného časopisu, která se o věc zasloužila jen tím, že s projektem souhlasila.

■ **18. února** se konala jedna z vrcholných akcí brněnského fandomu – Mizercon. Již tradičně byl spojen s oslavou narozenin Závise a Pavla Mikulášтика a již tradičně jsme volili jako kolektivní dary whisky: Mannochemore (1974-97, v řadě Rare Malts) a Tomintoul 16 yo. Hostů bylo tolik, že mnohá místa byla na stání, balónková bitva byla mohutná, ovšem nikoli zuřivá a nic jsme nerozbili. Jídla a pití byly hory, blesky z foťáků blýskaly jak za bouřky – vydařená akce.

Marvin

● **20. února** v RUR skoro žádní zákazníci, klídek a lenivá pohoda. V antikvariátu jsem uviděl vedle Lansdalovy sbírky hororů Bizarníma rukama i Eganovo Město permutací. Pokud jste SF propadli před nedávnem, tak je asi neznáte, a pokud jste zároveň již znechuceni běžnou produkcí, určitě si je opatřete.

● **21. února** po předlouhém čase obnovil své veřejné schůzky Klub Julese Vernea. Sešli jsme se v restauraci Červená cibule kousek od metra Kačerov. Znáám svou schopnost zabloudit a tak jsem si pečlivě opsal adresu a u Pagiho nastudoval mapu.

Před dotyčným domem jsem již našel Frantu Novotného, společně jsme konstatovali, že sedí jak číslo popisné, tak to druhé, jen restaurace nikde. Postupně se k nám ještě připojil Filip s Jitkou, vydali jsme se ulicí a restauraci nakonec našli.

Egon zřejmě stál o vybranou společnost a výběr nechal na darwinistických silách přírody. Testem úspěšně prošli Jana Jůzlová s kamarádkou Lýdií, Martin Corn, Petr Brodský, Václav Vlk st., Honza a Jarka Pavlíkovi s nejmladší ratolestí, Richard Klíčnick a autor vernovských koláží Bohuslav Šír. Pozdě ale přece dorazil i Jan Vaněk jr.

Franta mluvil o tom, jak pro Albatros převyprávěl klasický příběh Robinsona Crusoa, jak dešifroval stopy tehdejší Defoeovy autocenzury (v celé knize není např. zmínka o Cromwellovi), jak využíval numerologii a psychoanalýzu. Více ještě na straně 6.

● **22. února** jsem se v Krakatitu zastavil na čokoládu a kus řeči s Michell, bych zjistil, jaké jsou podmínky ke konání křtu Kovanicova románu **Zapomeňte na Mars** a první knihy edice Paralelní světy: **Heavy & cyberpunk** od Honzy Poláčka.

● **23. února** to v Krakatitu vypadá již o poznání civilizovaněji. Netopejr vyklízí prodejnu v Dlážděné a s nábytkem i posádkou se přesunul do Jungmannovy. V kavárně o patro výš je teď nekuřácký klub, snad se tam přestanou táhnout některé nejstrašnější typy umaštěnců...

Zastavil se Jarek Mostecký a odevzdal formulář prvního kola Akademie, já jsem je naopak ještě rozdával těm, které jsem před týdnem nepotkal.

Při odchodu mi pak Netopejr ukázal své obludné korejské auto značky Hyundai Terracan, mám dojem, že bych se při nastupování ani nemusel shýbat.

● **24. února** jsem měl v rachtě několik zajímavých návštěv, jednak znalce díla dr. Lukeše (viz recenze knihy Neofatické polyglotie psychotiků na str. 24), a pak se u mě zastavil milovník komiksů pan Tábořský, vygoogloval si v Interkomu zmínku o komiksech mého mládí a přišel se podívat na Dobrodružství Velkého piráta a Šilhavého Leea.

● **25. února** konečně dokončuju první letošní číslo. Následující slibuji dodat dříve, ale už jen předplatitelům (a omluveným).

■ **25. února** jsme uspořádali herní odpoledne u A+A za účelem vyzkoušení mapy Francie ve hře Ticket to Ride. Díky absenci pravidla o nádražích se la belle Francie změnila v pěkně nechutnou blokádu soupeřů, nepomohly ani tratě TGV. Ke konci jsme přešli na něco jednoduššího a zahráli si Labyrint. Mezitím jsme jen tak konverzovali, pili víno, křoupali tortily a jedli uzeniny a sýry.

■ **27. února** nás hrstka podpořila domácí kinematografii a zašla na Fimfárum 2. České animované filmy já můžu, navíc to bylo docela pozdní představení, takže osazenstvo sálu tvořili převážně dospělí. Byl jsem velmi spokojen, každý ze čtyř filmů tvořících toto pokračování byl osobitý a zábavný. **Marvin**

● **27. února** jsem se zeptal pana Mrázka, který od nás koupil chaloupku, zda nechte SF. Pravil, že ne, ale že si jeho sestra vzala syna Ludvíka Součka. Svět je malý.

● **2. března** mi v Krakatitu Alexis dala posudek na dvě knihy slovenského autora Svena Grosmana, a zdá se, že alespoň jedna je vydatelná.

● **7. března** se mi od Hanky Pěchulové ozvala Jana "Tweetyňka" Horut, která píše diplomku o vztahu knihoven a SF.

● **9. března** v Krakatitu vybírám od opozdílů formuláře Akademie, rozdávám recenzní výtisky, zvu na úterní křest a SSSR (Peťo Pavelko změnil adresu a nedostal pozvánku a vůbec náš adresář volá po inovaci...)

● **10. března** jsme se takřka na poslední chvíli sešli u Vilmy, trochu jsem to podcenil s organizací, ale měl jsem opravdu hodně práce. Viktor samozřejmě neměl čas a na Haničku jsme se raději ani neptali, Martin byl služebně ve Švédsku na jakési PC games konferenci, ale po několika letech to vyšlo Jolaně, takže se nás sešlo šťastných pět.

Ještě jsme se vrátili k Jistě, pane ministře, hlavně jsme ale probírali shánění bytu pro Klímovy, Úžice přece jen nejsou vhodné kvůli potřebě dostat nějak děti do školy.

Nevíte o něčem, nejlépe se zahrádkou, vhodném pro pěti (či šesti :) členovou rodinu s malými dětmi?

S lahví Magistra a se soutěžním překladem Honzy Vaňka jr. (U černého Césara od Johna Williamse) večer rychle utekl. Nakonec nás ještě Vilma hodila na metro a vydala se rodinným autobusem do Úžic za svou trojhlavou holčičí saní.

■ **11. března** jsem hostil herní odpoledne (už ani nevím, proč se to konalo u nás, tedy kromě toho, že jsem to neměl daleko). Půlku času jsme proklábosili a zbytek byl věnován tradičním hrám jako Bang! (někteří si vyřizovali účty ještě z Ticket to Ride), Metro, Saboteur a podobně. **Marvin**

● **13. března** v RUR musím odmítnout četné žádosti o Interkom, budu muset nějaké vyrazit z neplatičů. Jitka stále shání místo alespoň laborantky (osud inženýrky bez praxe), musím jí někde nalézt prostor pro inzerát v IK.

Domlouváme se na středečním SSSR, Honza Macháček jako obvykle přehrává Bí a děvčatům na svém Linux notebooku nějakou mangu. Kde jsou ty časy, kdy se na mě hořil pro pár košilátých vtipů před mladistvými trekies(kami).

● **14. března** proběhlo v Krakatitu převážně v režii Honzy Kovanice (doprovázeného synem a dcerou Tes) představení knih **Zapomeňte na Mars a KyberPUNK & HEAVY**. Já jsem byl rád, že jsem

alespoň stihl přijít včas, naštěstí Michell vše zařídila a já se mohl jen přiživovat na hvězdné hodině přítomných autorů. Honzové velmi pěkně promluvili o svých knihách, já to koktáním a mohutným eeeehhhm trochu pokazil Honzovi Poláčkoví (doprovázenému manželkou a krásnou dcerou).

Se ctí a velmi dobře se křtu zhostil i Marcel Grün, pak jsme si ještě povídali o jeho otci a dědečkovi, měl by o své rodině napsat knihu... Nakonec se jej zmocnil Egon a domluvil příští Minicon zase v Planetáriu.

S*S*S*R

● **15. března** proběhlo opět ve Skanzenu, a jak se mezi dinosaury patří, v rodinném duchu. Dorazili tři Černákoví, kompletní Laser, JNH, Ivan Kmínek, JWP, Franta Novotný, Egon Čierny a spousta dinosaurů čekatelů. Po letech zase našel cestu Pražák, tentokrát s chotí. Pagi s Janou, Jolana – dobrý organizační duch zajistila připítek přítomným brzy padesátníkům, totiž mně a Pagimu, a rovněž paní Freiové, jen na Frantu Novotného, který měl stejně jako ona ten den narozeniny, jsme zapoměli. (Alespoň že to nebyly kulatiny :) Obávali jsme se o nepřítomného Jirku Doležala, ale ukázalo se, že jen zapomněl. I to k dinosaurům patří.

Ivan Kmínek se chystal domů, ale podvědomě mezi námi chtěl nejspíše zůstat, a tak freudovsky zapomenul svet. Když se jej vrátil hledat, zjistil, že ho má na sobě, jen nezapnutý. Podobně na tom asi byl i JWP, který po sobě zanechal čepici.

Nesmím zapomenout, že jsem dostal spoustu darů, pro scifistu byla asi nejceněnější **Železná rada** s podpisem samotného Miévilla, že bych si už konečně od toho zatraceného trockisty něco přečetl (jeho povídky, na které jsem zatím narazil, mě od další četby vždy na dost dlouho odradily).

RIP mě už tradičně obdaroval jižním ovocem, teď už vím, co znamená osvěžit se plodem nashi (a že existuje čínská a japonská varianta, jedna vypadá jako hruška, druhá spíš jablko, chutí se jim ale nevyrovná žádná).

● **16. března** v Krakatitu JWP posílá do světa další své dítko, JFK 4. I já jsem dostal jeden výtisk s věnováním.

Jako obvykle jsem rozdával autoráky a Interkomy 1/2006 a pak do práce. Zastavila se tu i paní Semecká s manželem, asi jsem je nějak zmátl a domnívali se, že křest Paralelních světů bude ve čtvrtek.

Edita Dufková se na mě, na rozdíl od úterka, nějak divně šklebila, buď ji bolela hlava, nebo jí nějaký kamarádiček dal přečíst minulý Interkom?

● **17. března** jsou na světě výsledky prvního kola Akademie 2005, najdete je v tomto čísle na straně 18.

■ **17. března** pořádal Whisky shop spolu s webem o irské whiskey oslavu svatého Patrika, tedy tématickou ochutnávku irských whiskey. Tentokrát byla účast skutečně rekordní, v prostorách kavárny a na přilehlé terase se tísnilo bezmála padesát lidí. Ochutnávaly se Knappogue Castle 1994, Magilligan Single Malt, Redbreast 15 yo (jediný zástupce tradiční pure pot still = destilováno ze směsi sladového a nesladového ječmene) a Connemara Cask Strength (na irskou neobvyklá peated whiskey, tj. vyrobená se sladu sušeného nad rašelinou).

Ochutnávka ještě dlouho neformálně pokračovala v prostorách obchodu.

Marvin

● **20. března** RUR, Honza Vaněk jr. se vrátil z Britskou radou pořádané překladatelské akce v Kostelci nad Černými lesy a to je asi všechno.

● **21. března** v restauraci **U červené cibule** proběhla již druhá veřejná schůzka KJV. Vašek Vlk (ke kterému se později přidala i Martička Drahozalová) vyprávěl o své cestě do (pro tolik podivínů) Svaté země. Tentokrát se nás sešlo o trochu méně než minule, ale zase jsme všichni dobře viděli na promítací zeď, kterou obětavě obsluhoval Martin Corn. Dověděli jsme se mimo jiné, jak cenou akvizice je český pas. Všichni a všude o Čechách či Čechoslovácích slyšeli, ale nikdo neví, jak Čech vypadá. Terorista s českým pasem může mít na brazilské či jiné hranici vousy po pás a nikomu to nepříjde divné. A za koho tě běžně považují? ptali jsme se Vaška, no přece za Němce, zněla odpověď.

● **22. března** mě Honza Kovanic nalákal na podpisovku a uvedení na trh nové knihy Karla Pacnera **Kolumbové vesmíru**. Pravda, vydal již jednu téhož názvu před třiceti roky, ale tato je značně přepracovaná a obsahuje spoustu věcí, které se za bolševika nesměly. Je to znát i na rozsahu, to, co jsme viděli, byl vlastně jen první díl knihy: *Boj o Měsíc, druhý, Boj o stanice, vyjde opět v Pasece, na podzim*. O vzniku knihy a o jejích širších souvislostech opravdu fundovaně pohovořil předseda České akademie věd profesor Václav Pačes.

Škoda, že se nemohl zúčastnit Antonín Vítek, jeden z protagonistů úžasné, asi dvoudenní reportáže z přistání na Měsíci, ale i tak se sešla vybraná společnost, z níž se sluší jmenovat alespoň Marcela Grúna (seděl jsem s ním u jednoho stolu a členky jeho fanklubu nás zásobovaly chlebičky, což mi přišlo velice vhod, neboť jsem nějak nestihl oběd :-)

Když skončilo uvádění, Honza se k autorovi přitočil se Zapomeňte na Mars a dokonce měl i nějakou jeho ohmatanou knižku k podpisu. To jsou detaily, na kterých selhávám.

● **23. března** kvačím do Krakatitu hlavně kvůli Honzovi Kovanicovi, nesl jsem mu aktualizovanou smlouvu na jeho knihu, nejdřív jsem si myslel, že ještě nepřišel, protože ho nebylo slyšet, pak jsem ho objevil u stolu s Editou, nejspíše ho dokázala přehlušit :-). Jiříně jsem konečně předal hodnocení CKČ, která se u mě nahromadila. Pak jsem dal řeč s Egonem o dalším KJV, Egon se chystá do nemocnice, s Peťo Pavelkem o svém nezdrném synáčkovi. Objevila se, opět jen na chvíli, i Lenka Celindra, má asi po chřípce co dohánět.

■ **25. března** jsem uspořádal Rum party, kvůli pověřivosti bylo k dispozici 14 druhů rumů. Všichni přítomní rozumně ochutnali jen část nabídky, 25leté El Dorado nevynechal nikdo. Kromě toho jsme si zahráli šipky, první partii jsem vyhrál a ani v druhé jsem neskončil nejhůře. Hráli jsme i Jengu a i když jsem nebyl úplně střizlivý, k zemi věž vždy poslal někdo jiný. Kromě toho jsme snědli něco pochutin a vypili jedno víno, nějaké pivo a množství nealka.

Marvin

● **27. března** mě Honza Macháček požádal o zrušení pracovního poměru v redakčním kruhu IK. Ani vlastně nevím, zda pro urážku, které jsem se dopustil na českém autorstvu, či kvůli

propagaci knihy o bratřech Mašinových. Pak jsem ještě upomenul Filipa o Dogma, uzávěrka se blíží, a chystal se uprchnout, neb poslední návštěvník, na kterého se obvykle čeká, Honza Vaněk jr. leží s nějakou chřipkou. Leč Bí mi dodatečně k jubileu donesla krabici kočičích jazýčků, a tak jsme ještě dlouho, cca do odjezdu vlaku směr Pyšely, mlsali.

■ **27. března** se šlo na film *Syriana* do Olympie. První třetinu nedávaly jednotlivé příběhy mnoha hrdinů moc nějaký jasný smysl a ani režisér to divákovi neulehčoval, nakonec byl výsledkem dosti realistický pohled na Blízký východ a byznys s ropou, takže celkový dojem byl pocit beznaděje a deprese.

Marvin

● **28. března** se od 17:30 konalo v rámci Febiofestu v Polském institutu setkání s režisérkou Magdalenou Piekorz a hercem Michalem Żebrowskim. Komu je to druhé jméno povědomé – ano, máte pravdu, ztvárnil hlavní roli v polském seriálu o Zaklánači. Michal je skutečně kus chlapa (ale NEMÁ dlouhé bílé vlasy!!!), má podmanivý hlas (což jsme až tak neocenili při českém dabingu), a ženy, když ho vidí, omdlévají. Tedy aspoň polské ženy. Na besedě se okázale nudil (ptali se hlavně muži a hlavně pohledné blondaté režisérky, která se na Febiofestu představila filmem *Šrámy*, ve kterém si Michal taky zahrál). Debata se točila, jak jinak, okolo filmů, Magdalena se mj. svěřila, že by moc ráda režírovala Roberta de Niro a Michal by si rád zahrál se Sofií Loren. Na otázku, jestli znají českou kulturu, odpovíděla Magdalena, že ji fascinují starší Formanovy filmy (Hoří, má panenko, Lásky jedné plavovlásky...), ze současných pak Musíme si pomáhat. Prý máme specifický humor a určitý nadhled. Michalovi se prý také líbí Formanovy filmy. Na Zaklánače také přišla řeč, když si Michal povzdechl, že kdyby se seriál natáčel v Americe, všichni zúčastnění by z něj žili do konce svých dnů. Ale holt se natáčelo v Polsku...

A končilo se tradičně "historkou z natáčení", kdy Michal vyličil svou příhodu z letošního Febiofestu. V nejmenovaném kině ho zahlédl fanoušek a šťastně zvolal: "Hele, Sapkowski!" Ano, Michal je populární i u nás. :-)

Jolana

● **29. března** se pro mě v rachotě zastavil RIP, který opustil svůj Šestajovický azyl, neb byl vyzván k překladatelskému čtení knihy *Naprosto osvětleno*, která nějakou pozoruhodnou náhodou získala nominaci na Minerálovou literu. Oba jsme měli cestu do Krakatitu a tak jsem mu mohl předat originál *Pobřeží Syrt*, které by mělo vyjít v Tritonu, aby si náš čtenář mohl udělat představu o tom, že nejen nejlepší fantasy může být literaturou, ale že občas i literatura může vypadat jako fantasy, ačkoli to autora nejspíš nikdy ani nenapadlo. V Krakatitu pak Jarek Kopeček vyprávěl o své cestě po Barmě, nůvem bylo, že přivedl i svou ženu Madlu, která ostatně cestuje s ním.

● **30. března** mi v Krakatitu dal Pavel Weigel jeden z posledních textů, které napsal Stanisław Lem. První rychlíci mi již vnutili své vyplněné formuláře druhého kola Akademie. S Milanem Petrákem jsme mluvili o jeho autorských a editorských ambicích a nakonec jsem ještě stihl s Petrou Neomilnerovou probrat svůj lektorát její sbírky povídek pro edici Trifid. Petra je profík, pozná se to i z toho, že se nechce prát pro každé slovo, jak je zvykem u našich Mistrů pera.

Zdeněk Rampas

Robinson Crusoe a KJV

Po dlouhé době způsobené drahotou poslední restaurace a nedostatkem jiných prostor se 21. února konala veřejná schůze KJV, na které přenášel F. Novotný o svém přepisu Robinsona.

Najít hospodu U červené cibule kdesi na Kačerově nebyl zas takový problém, s nalezením salonku v ní už to bylo horší, ale dobře to dopadlo. Jen jsem přišel, začalo se přednášet. K hospodě dlužno podotknout, že ceny se od té minulě příliš neliší, jen obsluha je pravda o polovinu rychlosti světa rychlejší. Ale ani to není mnoho. K tomu k docestování na Kačerov je potřeba 5x tolik času, než jsme potřebovali na minulých schůzkách.

Slovo měl tentokrát František Novotný o svém nově vydaném přepracování Robinsona Crusoe. Oproti Plevovi to u dělal s citem a daleko sofistikovaněji.

Dozvěděli jsme se, že v Čechách prakticky nevyšel slušný překlad dřív než ve 20. letech minulého století, předtím to byly

jen samé úpravy a k tomu ještě přeložené z němčiny. Druhý díl, údajně nečitelný, u nás nevycházel skoro vůbec.

Pleva si vymýšlel, kde mohl, dělal z ubohého RC skauta a vůbec mu mnoho nepomohl. Novotný se přesně držel kostry, ale příběh začíná ztroskotáním a nezdravý život Robinsonův je vyprávěn retrospektivou.

František našel spoustu zajímavých okamžiků: třeba to, že Defoe vůbec nezminí Cromwella, i když je to přesně ta doba, že si autor hrál s čísly a daty šťastnými a nešťastnými, že ve 28 RC ztroskotá a na ostrově stráví dalších 28 let jako pokání za každý rok svého nezvedeného života a spoustu dalších věcí. Novotný české čtenáře rozhodně neochudí, ba naopak snaží se šetrně seřít patinu několika staletí, které nás od Robinsona dělí.

Jak se mu to povedlo, vám napíšu, hned jak si to přečtu, zítra si to seženu.) Je to plné Burianových ilustrací na křídovém papíře, krásná kniha na první pohled.

Zahod'te Plevy! Čtete Novotného!)

Šumář

Salima 2006 Brno

Jarní potravinářský veletrh v areálu BVV je v klubu opředěn nejednou báchorkou, které dává k dobru Závěš z Frankenstein, ale existují i hmatatelné důkazy – předloňský velikonoční Dojižďácon byl ve znamení vín (7 krát 0,7), které Závěš s Piškotkou nakoupili na Salimě, resp. její nejlepší částí, Vinexu. Proto jsem neváhal ani vteřinu, když mi Závěš sdělil, že si v pátek 10. března bere v práci volno, a nahlásil jsem je svému šéfovi taky. I když jsem odložil úkoly na pondělí, vstával jsem úplně ve stejnou dobu jako do práce, v šest ráno, abych byl včas na srazu. Piškotka původně chtěla jít taky, ale vyšla jí zrovna dovolená, spojená s běháním po košických úřadech, protože si vyřizuje české občanství po Mamčce, ovšem slovenského se nevzdává. Lákal jsem i Pet, ale nakonec jsme vyrazili jen ve dvou se Závěšem. Chvilu před devátou jsme si bez fronty koupili stokorunovou vstupenku, i když dav před branami byl aspoň pětisetlávý, většinou šlo o studenty potravinářských oborů. Musím uznat, že se tam nepřišli flákat, v odpoledních hodinách jsme potkávali malebné skupinky mládeže, znavené poctivou degustací vín. Avšak ani my dva jsme nepřišli za zábavou, přinejmenším pavilon A jsme prošli od sklepa po půdu (ano, správně; v áčku byl Vinex). Tři dopolední hodiny a ještě jednu navíc nám trvalo, než jsme se prochutnali do jiného pavilonu. Většinu času nás doprovázel Závěšův spolužák Staňa z Bořetic, sám vinař a člověk s neuvěřitelnou výdrží – tam, kde já ochutnal dvě vína a Závěš tři čtyři, Staňa zvládl kompletní nabídku šesti sedmi vzorků a vždycky nás dohonal u vedlejšího stánku a ještě ve tři odpoledne, kdy jsme se na Vinex vrátili, stál u stánku na vlastních nohou a pořád pil. Ochutnali jsme asi 80% vystavované produkce našich a zahraničních vinařů, zbylí už byli v pátek pryč nebo nalávali pouze obchodníkům se zájmem o množství větší než malé, např. všechny stánky s tokajským. Obchodnické manýry nás více otravovaly v dalších pavilonech, zvláště u čajů a cukrovinek. Závěš nakupoval čokolá-

du, marcipán (sehnal poslední marcipánovou myš na sýru na chlebu), čaje a několik lahví vín, já byl skromný, jen dvě sedmičky vína, jednu láhev cideru a kousek čokolády. První nám nalili rakouští vinaři, zajímavou zkušeností byla řecká vína, těžká s vyšším alkoholem, velmi zvláštní dobrou chutí oplývali Slovinci a nejdéle jsme se zdrželi u čtyřstánku portugalské jižní vinařské oblasti, podporované Evropskou unií, kde jsme sice nemohli nic koupit, zato jsme mohli všechno ochutnat a většínou s odborným výkladem a za asistence spolumajitelů vinic. Mají téměř výhradně zcelovaná vína, jako třeba Francouzi, našli jsme jediné jednodrůdové víno a to za moc nestálo. Zajímavostí pro mne bylo, že sudy mají výhradně z amerického nebo německého dubu, portugalský dub se stále bojí používat, i když ho mají spoustu.

Malou fandumovou událostí byl stánek Cider Club CZ, kde obsluhoval Vlastík Talaš a Michelle, ti se ovšem vyskytovali mezi cukrovinkami v jiném pavilonu. Že by ty knížky tolik nevynášely? Poklábosili jsme, popili trochu cideru, který chutná jako směs piva a jablečného moštu, ale není vůbec špatný. Když jsme odcházeli, divil se Závěš, že Miša je vždycky tam, kde Vlastík – nějak k němu nepronikla informace, že jsou už skoro rok manželé.

Úplně uondán neustálým popocházením jsem po návratu na Vinex vydržel pár stánků a zapíchl jsem to. Měl jsem už nakoupeno, ať tak či onak, a potřeboval jsem si před večerním klubem ve Whisky shopu trochu odpočinout. Závěš ještě dokupoval nějaké dary. A jak to dopadlo s těmi mými? Modrý portugal od JIHA Mikulov jsem dal rodičům, vzorek čaje English Aristokrat Šárce, řecké 13% červené Nemea jsme vypili druhý den v sobotu u Marvinu na herním odpolední spolu s Ciderem a švýcarskou čokoládou jsem o půlnoci snědl. V neděli ráno tak po Vinexu a spol. zbyly jenom pěkné vzpomínky a snad ještě jedno řecké červené, které Závěš uchránil pro dubnový Dojižďácon.

Miles Teg

Pokračování ze str. 1 Musím se přiznat, že mi trochu tuhnul krk při zírání vpravo, kde se střídavě vyskytla rytířka Martina a Elie Mrtvá nevěsta, ale přece jen jsem si stačil všimnout sympatického Králíka, sympatických sourozenců Weberových a velmi sympatické mladé paní Pavelkové-Weberové. Znáte Pavelkovou-Weberovou? Ona je jak polovina, tedy ta lepší Rasfova polovina. Při pohledu na půvabný Eliin profil a siluetu jsem si uvědomil, že ženy v šatech se nesou lépe a příjemně se tváří, protože hrají roli dámy, v civilu a v kalhotách se hrbí, šklebí a vůbec vypadají jako chlapi. K čertu s unisexovou módou.

Michelle se při přednášce trochu zacekávala, odbíhala od tématu, nehlídala si čas a vůbec vynechala podrobnosti ohledně své vlastní taktiky na Vlastíka, protože Vlastík seděl v posluchačstvu a uculoval se. Probrala tedy jen dva body kurzu balení ze čtyř a musela skončit na dvojité upozornění Rogera a Šamana, protože v deset měl začít Luboš Brumajz Branda svou ironickou přednášku o klasice SF trochu jinak. Začal tedy se čtvrt hodinovou sekerou a kdo jste viděli jeho minulou exkurzi do děl Stephena Kinga, nemusím to blíže popisovat. Vlastně ani nemůžu; spolu s Pet, Marvinem, HT a Piškotkou jsme během jeho legracek polepili půlku malého sálu texty a fotkami. Později se přidal Robo a Záviš a když Brumajz skončil, bylo hotovo. O půl dvanácté jsem nastartoval náš pořad krátkým proslovem, jakožto jediný přítomný aktivní Velký Vezír (Amis na cony nechodí, Klikin přišel až o půl jedné a Obzvlášť Velký Vezír ve výslužbě Piter je čerstvě ženatý, tedy skutečně ve výslužbě) jsem se z toho nemohl vyvlíknout. Naštěstí jsem si to napsal předem a v publiku seděli skoro sami známí – kromě členů řádných, čestných a nečestných si vzpomínám na prezidentský manželský pár, břeclavského Doktora s přítelkyní a několik neznámých fanů. Naše mírně chaotická šou pokračovala nejvydařenější částí programu, přednáškou na téma skotská whisky, kterou měli Záviš a Marvin. Whisky je totiž poslední rok naší největší páteční zálibou a každý z nás už dokáže bez potíží diskutovat o původu, procesu pálení, oblastech, vůních, chutích, barvách a dojezdech, to vše bez přípravy. Když vypijete tolik co my, zvládnete to taky. Našemu oblíbenému Whisky shopu jsme udělali už takovou tržbu a návštěvnost, že se po roce provozu přestěhoval do dvakrát většího prostoru po obchodu s těhotenskou módou, už jsme se tam zkrátka nevešli. Pije se čím dál víc a rodí se pořad mívá děti, ale přímou úměru v tom nehledejte. Podle slov majitele pana Burdy se Whisky shop ze sponzorovaného koníčka stal soběstačným, už si na sebe vydělá.

Poté jsem rozjel další test PN, v němž hlavní cenou bylo nečestné členství v našem klubu. Tentokrát se otázky věnovaly výhradně klubu a jeho aktivitám, které byly většinou popsány a vyvěšeny na plakátech v místnosti, takže dobrou polovinu odpovědí soutěžící nemuseli znát, ale mohli je opsat. To bylo

povoleno. Většina kandidátů tak běhala po sále a hledala odpovědi, ale někteří si nechali napovídat od členů, což jsem na začátku výslovně zakázal. Doplatila na to Mamča, která sice test vyhrála, ale byla kvůli Piškotčině nápovědě diskvalifikována. Druhá v pořadí skončila Tai, ale ta, jak se vzápětí zjistilo, je už dávno členkou PN; byla přijata OVVv Piterem. Dalším nečestným členem se tedy stal třetí Pavel „Tarzan“ Mikuláščík, ale musím říct, že to dalo fušku, příště už nikomu nebudu dopředu slibovat, že určitě vyhraje. Na oplátku dostal láhev blended whisky, které by se nikdo z nás ani nedotkl.

Párty začala o půl jedné. Dostavilo se na ni i několik nezvaných hostů, ačkoliv jsme rozdávali přísně limitované a číslované pozvánky, ale po bleskové klubové poradě jsme jim dovolili zůstat, protože jídla a pití bylo dost pro všechny. Jak jsem se už zmínil, dostavil se i Klikin a taky Jolana Čermáková, která se na srpnovém Gardenconu stala první dezertní členkou Pochmurné neděle, a to za naprosto dokonalý sladký dezert po stejkových hodech. Osobně jsem ji pasoval čajovou lžičkou. Bohužel zároveň s naší party slavil Richard Klíčnický narozeniny, na které mě a některé další pozval, ale nebyl čas se odtrhnout, protože i při volné zábavě jsme museli vysvětlovat, proč tohle zkusit a jak by to mělo chutnat – pár lahví dobré skotské jsme dali v plen davu. Kolem druhé jsem si musel od mumraje trochu oddechnout a zašel jsem do čajovny (konečně v provozu), před třetí jsem se vrátil sklídit většinu plakátů, zabavit svou whisky a spolu s Tai, Šárkou, Nalimem a Danem jsme rozjedem na třetí každý po svém. V malém sále se mezitím několik chlapů pokoušelo mými nálepkami ozdobit oblečenou Jolanu, ale byl mezi nimi její přítel, tak to nebyla klubová záležitost, hodna pozornosti Velkého Vezíra. Mimochodem jediný Nalim splnil podmínky pozvánky pro hosty party PN, tedy „stát na hlavě, tlouci koleno o zem a volat »nejsem hoden, nejsem hoden«“. On hoden je. Byl to obdivuhodný akrobatický výkon a kus sebeobětování, já bych při tom asi obětoval kolena, au.

Sobota

I když jsem šel spát ve čtyři ráno, v největším jsem byl jako rybička, pravda, poněkud leklá. Ranní rituály mi proto trvaly poněkud déle a pořady v deset ráno jsem už nestihl. Začal jsem tedy ve velkém sále v jedenáct na Saše Pavelkové a jejím filmovém střihovém pořadu „Šaty robí člověka, nahota hrdinu“. Promítla a okomentovala 16 ukázek z amerických, hongkongských a anime filmů a předvedla mužské i ženské hrdiny a až na jednu výjimku Jackieho Chana ve filmu Tuxedo, kde hrdinu tvořil supersmoking, to byla právě nahota, která hrála prim. Úplná však nebyla a dokonce u posledního staršího samurajského japonského filmu hrdinka ukázala pouze zápěstí nebo kotníček, načež všichni chlapi vytřeštili oči, úplně vypadli z koncentrace a dostali nakládačku. Ruský a japonský striptýz je totožný.

V poledne Jiří Pavlovský hodinu propagoval nové komiksy, původně tam s ním měl sedět i Netopejř, ale nedorazil. Rodinné důvody postihly Ďuro Červenáka, který měl mít v jednu přednášku, tak jsem ji využil na oběd, ale tady na mě pořadatelé ušili boudu, protože do malého sálu přesunuli Františka Novotného s Konečným dnem Valhaly a já to celé projedl. Jediné plus je, že nebudu vědět pointu cyklu Valhaly dřív, než si ji jednou přečtu. Obědvali jsme v dolní restauraci s Marvinem, brnělavským Doktorem s přítelkyní, Jolanou s přítelem a mimo jiné jsme debatovali o páteční Shigorově přednášce o tom, jak způsobit apokalypsu. Jolaninu příteli se moc líbila, hlavně prý Igor, ale já Shigorovi říkám „magor v činné službě“ od té doby, co si na výlet zasněženým lesem do arboreta v Řícmanicích vzal notebook a dokonce si ho i občas zapínal, takže se jeho nápadům vyhýbám.

Po obědě a zjištění přesunu přednášky F. Novotného jsem začal zažívat na Kantůrkovo předčítání Zeměplochy, tentokrát o cestě Nácmačfíglů dostavíkem za čestnou Kejdou. Málem jsem vysmál oběd ven. Od tří do šesti jsem vynechal indiány, Vrbenskou, Žambocha, oba Kingy a Sapkowského a čas jsme trávili u hochů z Moorboyz a jejich her v místnosti, kde byla Melkova čajovna – večer tam zase byla. Hráli jsme s Marvem, Pet, HT a Homnem tři hry – obchodní strategii Petersburg, Cartagenu a rychlou karetní přebíjenou Manga, manga. Po hrách jsme zašli na večeři, měl jsem dobrou svičkovou, a po jídle už opět čajovna fungovala, Melkorův Lapsang Souchong byl po opulentní večeři vynikající. Mezitím proběhlo ve velkém sále vyhlásování cen Ikárie, Fantázie a Pevnosti a začal se chystat hlavní pořad sobotního večera, Conan a Nippon-Koku čili Barbar v říši anime. Nalim s Danem předvedli výběrnou multimediální podívanou, za kterou (i za všechny předešlé) se klub rozhodl nominovat Nalima na fandomovou cenu Ludvík. Osobně bych sice některé vtípky vynechal, ale celkově je to skvělé a nedostižné – ukažte mi někoho druhého ve fandomu, kdo by dokázal takhle blbnout na úrovni. Za hodinu bylo ale po všem a měla začít tombola a přehlídka masek, což se dalo poznat už z pohledu na našeho Holodoktora

v ocvočkovaném sporém koženém oblečku, kterého doplňovala podobně oděná Xena Monika. Copak ta v tom umí chodit, ale Doktor měl představovat boha válek Area, bohužel jeho průměrné svalstvo pod bílou kůží a brýle ho degradovaly na Joxera nebo víkendového masochistu. Naštěstí to zachraňovaly Ellie Mrtvá nevěsta a Martina, paní z Mlžné hory. Já jsem vzal roha z hlučného prostředí a na dvě hodiny jsem se zašil do malého sálu, kde promítali ortodoxním šedivákům Johnnyho Mnemonica, což je můj oblíbený film. Potom začal klasický film 1984, ale na ten jsem neměl náladu, a když jsem se vrátil do velkého sálu, právě začínal Althing Conan Society, takže tombola zdvojnásobila předpokládanou délku trvání. Nevnímám jsem Šamanovy proslavy vepředu,

protože jsem chvíli usměrňoval Klikina, Rogera a Doktora v jejich kočkování se židlí a nožem, nemám rád bitky za mémi zády. Netuším, kdo letos obdržel conanologické tituly, ale před půlnocí se dostal k aparatuře DJ Letcho a asi dvě hodiny se na jeho pestrý výběr dalo tancovat a občas i dívat, to když k písni byl videoklip. Zvlášť jeden vypečený sestřih ze ST Voyageru se povedl. Závis se přidal taky, dokonce byl zpočátku i spokojen s výběrem melodií, postupem času se však dožadoval více rocku a metalu, což DJ pochopil právě naopak a s konečnou platností ho vyšťval technem. Náš slovenský známý z Vínoconu Jimbo si letos přivedl partnerku, která byla docela udělaná a dokázala své vnady i nadváhu tak rozpohybovat, že strčila do kapsy všechny tři ďábelské andílky, kteří prodávali lístky do tomboly a vůbec reprezentovali lepší tvář pořadatelstva. Na ty byl ovšem zase pěkný pohled, to uznávám. Letos, jak jsem se už dřív zmiňoval, se nekonala žádná bowle, tak jsem kolem třetí ráno vytancoval poslední zbytky energie a šel si dáchnout do čajovny, kde to docela žilo. Našel jsem tam Tai i Šárku, Dana Mertu alias Petrželku a ještě jednu blond slečnu, oblečenou podle mého názoru v šatech ze žlutého závěsu, tvářícího se jako samet. Čajovna mě úplně probudila, protože ten zelený Darjeeling chutnal jako rozpuštěný aspirin. Aspoň vím, co přístě nepít.

Když jsem protřpěl poslední doušek, vrátili jsme se ještě na chvíli do velkého sálu, kde už Židlička pomalu likvidoval šatnu zadním vchodem a lidi na odchodu prováděli sentimentální bratření. Aby ne, po tolika alkoholu, co tam koloval. Šárka se loučila a fotila tak náruživě, že jsme s Tai odešli na čtvrtý rojezd bez ní. Na tramvajovém ostrůvku jsme potkali Zinnu s Martinem Koutným v družném rozhovoru, nejspíš na téma CKČ. Nakonec spolu se Zinnou s námi v nočním autobusu jel opět Nalim s Danem, kteří ještě doběhli včas.

Fénixcon 2005 se mi naposledy připomněl v neděli v deset dopoledne, když jsem seděl v naší lokálce a sledoval Rečkovy, jak nastupují do rychlíku na Prahu. Bylo to krásné a bylo toho dost, tak zase za rok.

Miles Teg

Z DENÍKU ORGANIZÁTORA

Pátek 10. 2. 2006

Budím se dřív, než mám nařízený budík, neboť i mé tělo se těší na dnešní výjimečný den. Ano, už počtvrté tu máme před sebou Trpaslicon. Je to poprvé, co nejsem nervózní, nejspíš si už začínám zvykat. Dobaluji si zbytek věcí, které si беру na con, a usedám ke svému počítači, kde ještě vystřihuji Blackad-derovi jednu scénu z Černé zmije pro jeho přednášku.

V době, kdy ještě Lister cítí tu hnusnou pachutí pasty v hubě, pro mě autem dorazili Kohy a Rimsák. Po naložení mých zavazadel jsme se ještě zastavili pro Rajče a v přístavu jsme pak ještě vyzvedli dopravní kuzele. Nikdo z nás netušil, že to budou dopravní kuzele dělané pro hvězdné křižníky, takže jsme se chvíli potýkali s problémem, jak je dostat do už tak přeplněného auta. Nakonec se nám to za pomoci trojúhelníku podařilo vyřešit a tak jsme konečně dorazili do školy, kde se měl konat letošní ročník Trpasliconu.

Tentokrát se místo konání změnilo na jinou školu s většími prostory, tělocvičnou a sprchami. Důvodem změny bylo, že se ředitel předešlé školy devět dní před konáním naší akce rozhodl, že bude zrovna v tomto termínu představovat šatny. Proto si Kohy, Luky a Rimsák lokli velké dávky viru štěstí a šli požádat sousední školu, zda by nám nebyla ochotná zapůjčit své prostory. Naštěstí si na tento vir ještě nestačili vytvořit imunitu, takže se setkali s ochotným ředitelem školy, který má rád Monty Pythony. Trpaslicon byl zachráněn.

Začali jsme tedy zapojovat a testovat počítače, aby se předešlo technickým problémům, což se nám zdárně nezdařilo. Upravili jsme třídy, kde jsme za zvuků řurik, rutat a hénangr posunuli lavice tak, aby co nejméně překážely, a židle pečlivě srovnali do řad. Kohy a Rimmer mezitím zprovoznili tiskárnu a tiskli důležité informace a méně důležité hlášky s textem pozpátku. Pár lidí jelo nakoupit jídlo a pití a pár hřištníků si začalo dodělávat své přednášky. Zkrátka, příprava na con probíhala v plném proudu.

Do tohoto shonu nám vnikl první návštěvník, jehož přítomnost Kohymu připomněla, že bychom měli jít vyznačit cestu pro ostatní návštěvníky. Označit cestu bylo velmi těžké, neboť všechny sloupky byly namrzlé a cedule držely velmi špatně, takže naše značení bylo stejně tak užitečné jako automat na kondomy ve Vatikánu. Pro příští rok budeme muset vymyslet nějaký lepší systém značení.

Po sedmé hodině bylo Kohym a Rimmerem zahájeno *Slavnostní zakončení*, kde bylo vysvětleno, že se tento ročník bude odehrávat pozpátku. Kohy řekl.... no, už si přesně nevzpomínám, ale byl to jeden z nejzábavnější a nejvtipnější zahájeních conů, jaké kdy svět viděl a slyšel.

V osm hodin jsem v místnosti Sci-fi a fantasy zahájil zeměplošský blok puštěním záznamu amatérského divadelního představení *Trollí most*, jehož scénář byl napsán podle stejnojmenné povídky Terryho Pratchetta. Hlavními postavami jsou barbar Cohen (Robert Rameš), starý hrdina důchodového věku a troll Slída (Vlado Říša, šéfredaktor Ikarie), poslední troll žijící podle starých zvyků pod mostem. Po skončení projekce jsem

požádal Roberta Rameše, aby ještě vyprávěl veselou historku z premiéry tohoto divadelního představení, která by se dala nazvat Cohen a hořící vous aneb kouření škodí zdraví (něco na způsob samovolného vzplanutí starosty Varšavy).

Krátce nato jsem se přesunul do místnosti *Červeného trpaslíka*, kde jsem měl přednášku *Herci Červeného trpaslíka ve filmech a seriálech*. Nejspíš to lidi bavilo, když vydrželi na obě dvě hodinové přednášky, i přesto, že to už bylo celkem pozdě. Je pravda, že takový Rimmer střídající po vetřelcích z brokovnice nebo Lister a Hilly jako manželé a správci věznice dokáží rozesmát už jen tím, že je vidíte v jiných rolích.

Nakonec jsem ještě pustil hodinové video *AMV Hell*, které jsem si přál vidět na velkém plátně, což se mi podařilo, a ani jsem tím neodradil moc lidí. *AMV Hell* je sestřih krátkých ukázek z japonských animovaných filmů a seriálů. Ke každé takové ukázce je přidána vhodná hudba, která vás ve spojení s ukázkou dost často rozesměje. Poté jsem si ještě pokecal s pár lidmi na chodbě a šel si na chvilku lehnout do spacáku.

Sobota 11. 2. 2006

Po dvou hodinách jsem vstal do dne, který nám přichystal dvě nemilá překvapení. Prvním bylo zjištění, že jeden z pánských záchodů je ucpaný a že nemáme nic, čím bychom jej mohli prošťouchnout (někdo chtěl být zřejmě velmi originální, tak se pokoušel spláchnout splachovadlo). Druhým překvapením bylo, že nám na pár hodin přestala téci voda, takže se raní ptáčka nemohla pořádně umýt a nám se zase nedostávalo vody v kantýně. Obě věci se naštěstí do poledne napravily a po zbytek dne se nevyskytl žádný další problém. Drákulka si na mě alespoň mohla vyzkoušet svůj divadelní řev, který se tak hezky poslouchá (zní to ale přece jen lépe na delší vzdálenosti a ne metr od mého ucha).

V jedenáct hodin jsem zahájil svůj zeměplošský kvíz, na který se mi přihlásilo překvapivě množství soutěžících, kteří znali Zeměplochu Terryho Pratchetta celkem dobře, takže si své výhry určitě zasloužili. Ceny nám darovalo nakladatelství *Talpress* a *fanklub Terryho Pratchetta*, takže byly i tematické: Odstznak ve tvaru Zavazadla, figurka trpaslíka čtoucího *Ankh-morporské novinky*, dopisní obálka se zeměplošskými motivy a český komix Mort.

Ve tři hodiny jsem společně s Robertem Ramešem zajel vyzvednout překladatele Zeměplochy Honzu Kantůrka a až do jeho přednášky jsem jej obtěžoval svými dotazy, které se týkaly pár pracovních záležitostí. Od nového roku totiž spravuji oficiální stránky Zeměplochy (www.krakatit.cz) a také se budu brzy podílet na překladu jedné zeměplošské knihy.

Ve čtyři hodiny pan Kantůrek zahájil svoji hodinovou besedu. Nejdřív přečetl pár ukázek z nově připravovaných knih *Thud!* a *Kam se poděla má kravička?*, kterými rozesmál všechny své posluchače, a potom se vrhl do odpovídání na jejich všetečné otázky.

Dozvěděli jsme se mnoho věcí z jeho minulosti. Že odmalička četl sci-fi a fantasy a díky Tarzanovi, který se v té době dal sehnat pouze v originále, se začal pomoci slovníku učit anglicky. Vyprávěl, jak se dostal k překládání zeměplošských knih,

Neděle 12. 2. 2006

jaké bylo jeho první setkání s Terry Pratchettem nebo jak to bylo s pověstí o českých golemech.

Také nám prozradil, že se chystá na nový překlad Pratchetty trilogie o *Nomech* a že právě překládá *Amber* Rogera Zelaznyho.

Pan Kantůrek je velmi skvělý vypravěč, který by dokázal vyprávět zajímavě i o telegrafních sloupech z dvacátého století, takže z jedné hodiny se nakonec staly hodiny dvě. To však návštěvníkům, kteří zaplnili celou místnost, určitě nevadilo.

Po Kantůrkově přednášce jsem pustil záznam amatérského divadla *Stráž! Stráž!*, kterou sehrála *Kočovná divadelní společnost Richarda Klíčníka*. V této hře si mimo jiné také zahráli Vlasta Talaš (vydavatel Zeměplochy), Jan Kantůrek a Martin Schwarz (Patricij fanklubu Terryho Pratchetta). Představení je velmi zábavné, bohužel existuje pouze jako nekvalitní záznam, což mnoho lidí od jeho zhlédnutí odradilo.

Chystal jsem se, že se podívám na soutěž masek, ale byl jsem u vstupu vystřídán příliš pozdě, takže jsem nestihl dorazit včas. Naštěstí byla většina z nich vidět během celého dne, jak se producují po chodbách, takže mi toho zase tolik neuteklo.

Nejroztomilejší byly masky Tezi a Týny, které měly šaty udělané z kanafasu, stejně jako Rimmer v dle *Karantény*. Nej kvalitnější masku měli Michvolka se Svatým Pejtem, kteří šli za zlého Rimmera a Kocoura. Byly tam ale i další skvělé masky, hodné pozornosti – další ďábelský Rimmer, Cassandra, Dibbley family, kapitán Kalimero, Kočka nebo Mr. Bean. Udělal jsem si tedy alespoň čas na dabéry Červeného trpaslíka a Černé zmije Kamila Halbicha, Zdeňka Duška, Martina Sobotku a Jiřího Prágera. Musím uznat, že Jiří Práger je skutečný bavič. Historka, jak přijal pozvání na Trpaslicon, mě tak rozesmála, že bych se v tu chvíli smál, i kdyby nám na hlavu spadla tělocvična.

Po dabérech jsem zahájil svoji přednášku *Sexuální praktiky Zeměplošanů*. Místnost byla zaplněna i přesto, že jsem přednášku měl až po půlnoci, a většina posluchačů vydržela můj přednes až do konce. Tématem byl zejména rozbor způsobu rozmnožování galaktických želv, trpasličí sexuální orientace, nový a starý způsob namlouvání u trolích párů, vkladací problémy v těhotenství a další věci týkající se rozmnožování neobvyklých druhů, žijících na Zeměploše.

Jako bonus jsem, na žádost některých posluchačů, v rychlosti probral sexuální zkušenosti hlavních postav Zeměplochy. V tomto ohledu jsem akorát odmítl jít do detailů v případech sexuálních zážitků Nobyho Nóbhlého (i já mám hranice, které odmítám překročit).

Po této přednášce jsem pustil německou sci-fi parodii (*T)Raumshiff Surprise – Periode 1*, kterou jsem však byl nucen předčasně ukončit, neboť se v místnosti chtělo pár lidí v klidu vyspat. Přesunuli jsme se proto do Hery, kde jsme se na zmíněný film dodávali. Nakonec se i naše skupinka rozhodla zalézt do spacáků, kde se ještě velmi dlouho mezi sebou bavila.

Shamlieth mě zřejmě považuje za perverzáka, neboť mě upozornila, ať si nedovoluji na její mladší sestru ležící vedle mě, jinak mě přijde zpacifikovat. Narušila tak u ostatních mou pracně budovanou image slušného člověka a gentlemana, za což ji nejspíš zaspamují její mail odkazy na erotické stránky.

Vzbudil jsem se sám od sebe už před osmou hodinou, ale ještě se mi nechtělo vstávat, takže jsem si ještě poležel ve spacáku. V půl deváté mě vyrušil mobil od Harva, který mi sdělil, že venku před vstupem čeká nějaká slečna, která by ráda dovnitř. Rychlostí děcka po prvním kari jsem vyskočil ze spacáku, zburcoval spáče v kantýně a otevřel vstupní dveře umrzající slečně (slečna jménem Dominika neumrzla a do Krakatitu chodí dodnes).

Škola nám opět přichystala ranní překvapení. V místnosti, kterou jsme používali jako kantýnu, nám vypadly jističe, takže jsme nemohli probouzejícím se poskytnout útechu teplých nápojů. To se naštěstí vcelku rychle vyřešilo, takže jsem ještě zaběhl do blízkého krámu pro pár pecnů chleba, aby lidé měli čím zajídat párky vyrobené ze zbytků genetických pokusů.

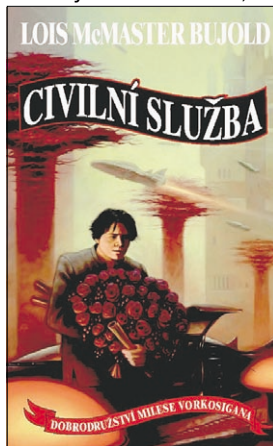
Po desáté hodině jsem ještě stihnul na chvíli zaskočit na Fajlovu přednášku *Wallace a Gromita*, která mi přišla vcelku zajímavá. Nezdržel jsem se tam však dlouho, neboť jsem musel jít na svou vlastní přednášku *Herci Červeného trpaslíka ve filmech a seriálech II.*, kterou jsem však už odpřednášel v pátek večer, takže jsem v rychlosti projel jen ty nejzajímavější a nejzábavnější ukázky.

Po jedné hodině jsem se zúčastnil *Slavnostního zahájení*, kde mě skutečně upřímně překvapili Tezi a Magic, kteří organizátorům osobně poděkovali za tu spoustu práce, kterou museli zvládnout při organizování čtyř ročníků Trpasliconu (tlumočím jen jejich velmi moudrá slova). Jelikož jsem stejně jako Lister citlivý, měl jsem co dělat, abych se dojetím nerozbrečel (miluji happyendy). Když mě navíc Tezi osobně ošerpovala znakem Ouroboros a k tomu přidala polibek, připadal jsem si jako v nebi. Ouroboros byl vhodným symbolickým dárkem. Značí vlastně to, že si fanoušci přejí další a další Trpaslicony v nekončící smyčce. Doufám, že bude trvat ještě mnoho let, než se nám tento had přetrhne.

Hadati

Lois McMaster Bujoldová – Civilní služba (9.)

Po zdárně vyřešeném případě havárie solárního zrcadla a polapení komarrských spiklenců se Miles vrací na svou domovskou planetu Barrayar, aby se zúčastnil radostné události – svatby svého bratrance, Císaře Gregora a Komařanky Laisy

Toscanové. Do zdánlivě klidného období svatebních příprav ale opět zasahují politické intriky protivníků Milese i jeho otce. Miles tentokrát musí nejen obhájit svoji čest před Radou hrabat, ale také získat srdce sympatické vdovy Vorsoissonové, kterou si během vyšetřování komarrských událostí zamiloval. A nebyl by to Miles Vorkosigan, voják srdcem i duší, aby už neměl přichystaný geniální plán...

Talpress, 624 stran, obálka M. Pilcerová, cena 299 Kč

Nehvězdný nebulvár čili: Až uvidím Aš

Zasteskne-li se velkoměstskému sciivistovi kontaktu se stejně potrefenými dušičkami, hupsne do prostředku MHD a už je osobní komunikaci blíž. Ne tak venkovan. Například takový krásnoveský nadšenec může hlavně tesknit a toužit, to vše v těsném sevření přírodou, chlivem, prasečákem a rozestavěným kravínem. Když situace dosáhne kritického bodu a stesk po inteligentním počínání bodá, nastane čas cestování.

Nejdřív je třeba opustit bezpečí sněhem obklopené vísky. Nositelka dvojnásobného čapkovského ocenění za román žije v ještě větší díře než já, a navíc u západní hranice, což je od nás daleko. Mými přípravami na výpravu žila celá, přátelsky mi nakloněná, část obce. Ti dobří lidé mi fandili! Z druhé strany mě navigovala A. Šochová.

Pomyšlení na podnětné debaty mi dopřály tolik sil, že jsem unikala nástrahám dopravních prostředků a jízdních řádů. Dokonce jsem nic neprovedla ani na autobusovém nádraží Praha Florenc, kde hlídkující policie nějak přehlížela kapsáře, ale kuřáky vyháněla za plot. A taky je pokutovala! Nebo tím alespoň hrozila. Vzhledem k tomu, že od památného Parconu v Brandýse jsem Krásnou Ves takřka neopustila, byla jsem v tom moderním světě jako u vytržení.

Během doby, kdy jsem se dobrovolně izolovala od civilizace, dozнала česká krajina nějaké ty změny. Vystoupila jsem z autobusu a během túry pochopila, že ta pauza mě obdařila poznáním, jaké by to bylo, kdyby občan mohl poposkočit v čase. Co všechno se zatím do naší malé zemičky napěchovalo! Průmyslové zóny, na každém rozcestí zóna nákupní, budovy, kterých je moc a zdají se skoro stejné, ohavné haly z vlnitého materiálu a roztodivné obludnosti, z nichž nejvýraznější mi připadá pták „Matoňák“. Kampak se poděl „zemský ráj to na pohled?“ Globalizaci halt nelze uniknout. Ti nahore povolili – a my se na to musíme koukat. Pták Matoňák okupuje pole u silnice, avšak já doufám, že má i funkci preventivní. Odhání putující opěence, což je v době hrůzy z ptačí chřipky terno. Takový ptáček, přilétající ze zasažené oblasti, shůry koukne, co to hyzdí krajinu – a nepřístane, ani kdyby mával křídly v posledním tažení. Tudiž si myslím, že heslo „Matoňák na každou českou zahradu“ by mohlo prospět zdraví českého národa. Z estetického šoku se ještě vzpomínám.

Část cesty mi byl nápomocen jakýsi velice trpělivý numismatik. Dovedl mě až na autobusovou zastávku v Aši. Bez pomoci onoho dobrého muže tam bloudím ještě dneska. Sníh opět padal a město mi atmosférou připomínalo Krále Šumavy. Dojem to byl vskutku iracionální. Zima vládla mnohem víc než ve vnitrozemí. Mimo běžných náležitostí je také zlomyslná. Bílá pokrývka krajiny mne pomýlila a já, pohodlně uvelebená v autobuse, vůbec nepoznala křižovatku ani správný dům a klidně frčela o zastávku dál. Studánka má čtyři. Zajásala jsem však, protože rybník si pamatují, a někam tam nahoru to bylo naposledy kousek. Utěšovala jsem se ještě zkratkou přes pole, jenže pod návějem jsem ani neviděla, kde je. Mobil chčipnul, jenže by mi stejně nebyl nic platný, neboť T-mobile vytrvale na reklamace odpovídá, že tu mají mizerný signál díky nějakému od srpna překotně vyrostlému kopci, lesu, případně bu-

dově. Pokračovala jsem dál do kopce, celkem něco kolem kilometru. V klouzavých botách a se zavazadly. Měla jsem prý štěstí, nedávná obleva snížila vrstvu sněhu skoro na polovinu. Dokonce koukaly vršky plotu.

A. Šochová psát musí. Jednak je mimořádně pilná autorka, jednak v takovém zinním nadšení nemůže dělat nic smysluplnějšího než tvořit. Atmosféra jejího domova a také ji obklopujícího kraje, to všechno k tvorbě přímo pobízí. Tolik sněhu, kolik se nacházelo kolem jejich domu, jsem neviděla ani v Krkonoších. Byly tehdy mírnější zimy, ale stejně! Vidouce minipisa Rejžinu opatrně poskakovat, aby se nepropadl a do jara nezůstal normikem, hrabajícím dlouhé metry v tom bílém a studeném, pochopí i člověk nepoučený, že metr sněhu na dvoře, to už je silný argument, aby každý řádný občan setrval doma, pokud možno u počítače.

Naše nejzlomyslnější ovce Sára zatím doma počkala, až se vrátím. Pak teprve se obahnila. Je veliká jako kredenc, těžká a vzdorovitá. Jehňátka odmítá. Proto je nutné tu krkavčí matku několikrát za den přeprat a podržet ji, aby se ti malí drobkové napili. Střídáme se se synem. On ráno a večer, já přes den. Nakonec to Sára vzdala. Nechá se podržet. Ale chlivem smrdíme všichni. Jehňátek se urodilo celkem šest, jsou černá, s bílými znaky na čele. Největší jedlík je beránek Artuš.

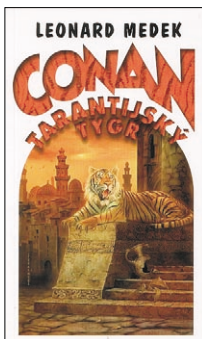
Bílý dvůr pokrylo bahno. Máme tady předjaří. Ven skoro nelze. Jen v gumovkách. Ted' by byl čas příhodný k literárnímu vyžívání. Kdyby se po té hrozně zimě zlomyslně nedostavila jarní únava.

Libuše Čermáková

Douška z Aše

Libuška přijela navzdory zlomyslnému internetu, který na dané datum a čas vyhodil neexistující spoj, a také po několika týdnech váhání, nemá-li přece jen pokračovat v léčbě zánětu šlach dalším štípáním dříví. Užily jsme se, zdrbly kde co a kde koho, takže tímto vysvětluji dlouhé intenzivní zvonění v uších širokého fandomu. Poté, co rozmrzla a byla schopna nějakých projevů života, pilně odpočívala, četla a psala, náměty se začaly rojit. Zrekreovala se a jak už to bývá, zastesklo se jí po životě čínorodějším, než je na našem vídrholci. Jak sama výše doznamenala, s chutí hned začala vzpírat takovou tu velkou chlupatou a vzpurnou hroudu v chlívkou. Má tudíž sice výmluvu, proč ihned nepodnikat další spanilé jízdy po Čechách, ale já na ni tímto praskám, jak moc si pochvalovala, že je fajn vyjet do světa a třeba Prahu že má skoro za humny. Takže se těším, bude mi ji opět potkávat leckde a často.

Anna Šochová

CONAN a Tarantijský tygr

Další dobrodružství generála Conana v Aquilonii vám přiblíží jeho přední životopisec Leonard Medek.

V edici Poutník vydal Klub Julese Vernea, obálka J. P. Krásný, grafická úprava Mirek Dvořák, tisk DaTa Print, 179 Kč.

2006: Česká „sci-fi“

Zatímco jsem v minulém čísle vyčítal svazku *2005: Česká fantasy*, že sází pouze na známé tváře (trochu mi to připomínalo provařeného Bolka Polívku na prvním čísle každého začínajícího polobulváru), musím přiznat, že tímto neduhem antologie Jaroslava Jirana netrpí. Na druhou stranu se ale obávám, že tímto výčet jejich předností také končí.

Je zde hodně nového a občas i něco dobrého. Prakticky ale s nulovým průnikem. Spíš než na reprezentativní výběr to vypadá, že editor shrnul povídky, které z nějakého důvodu nemohly vyjít v *Ikarii*, některé proto, že neodpovídají profilu jejího většinového čtenáře, ale velká část prostě proto, že i pro něj byly příliš pitomé. Nemám nic proti tomu povzbudit začátečníky, ale antologie jsou snad určeny k něčemu jinému.

Nebudu se zatím pokoušet o nějaké další zobecnění a hned přejdu k jednotlivým povídkám; předem vás varuji, že u zvláště křiklavých ukázek neumětelství se nebudu rozpakovat prozradit děj a pointu či to, co za ni autor považuje.

Unionis

Tak se jmenuje úvodní povídka z pera Pavla Urbana (autora pro tuto sbírku typického, zatím publikoval pět povídek, všechny v *Ikarii*). *Unionis* se odehrává v blíže neurčené budoucnosti, kdy je Země pravděpodobně kvůli zničenému životnímu prostředí již neobyvatelná a zbytky lidstva žijí ve vesmíru. Rozdělí se (jak jinak) na soupeřící frakce Stacionárních a Mobilních, které spojuje jen pohrdání k životu na planetách, v hloubce gravitační studně. Zatímco Mobilní vynakládají veškeré síly k dosažení okolních soustav, Stacionární žijí na (stacionárních :) oběžných drahách okolo nenáviděných planet a vedou tam dle Mobilních (jedním z nich je i vypravěč) dekadentní život věnovaný drogovému snění (o čem, to se nedozvíme).

Proč vlastně Mobilní putují k dalším soustavám, nějak zapomněl autor vysvětlit, vždyť tam nemohou nalézt nic jiného než planety či kolem nich kroužící komplexy Stacionárních, a obojímu přece pohrdají.

Příběh v podstatě ani není povídkou, spíše jen proklamací, není ani zřejmé, komu a proč je vyprávěn. V jednom (a jediném) místě, kde se pro dokreslení světa příběhu mluví o něčem, co vypravěč neviděl na vlastní oči, je použita podivná literární konstrukce vedoucí u citlivějších čtenářů k závratí až nevolnosti, cituji vypravěče:

...došlo k jisté dohodě mezi Koordinátorem komplexu a jeho zajatkyňí Iris Fahotovou z řad Mobilních. Záznam jejich rozhovorů myšlenek a pocitů a ostatních jejich činností jsem získal z jejich implantovaných čipů, takže je dnes mohu věrně reprodukovat...

Dokud jsem nepřečetl i poslední povídku, měl jsem za to, že se editor řídí osvědčeným *nejlepší na konec*. Těžko tím ale ospravedlnit zařazení povídky, která by si neškrtila ani v lokální literární soutěži a jejíž jedinou předností asi bude, že ji nejspíš těsně uniklo šestadvacáté místo v soutěži *Ikaros*.

Supertajný večírek

Ondřeje S. Nečase nezapře, že autor už něco napsal. Příběh je poměrně zdařilou variací záhady zamčeného pokoje. Škoda, že si autor po celou dobu neujasní, zda chce psát humorigistickou, nebo drsňáckou povídku. Na kulhánkovskou syntézu autor (zjevně) nemá a tak se mu nevinní mrtví mísí s legráckami při pokusech skupiny brněnských policajtů zahrát drsnou školu. (Pokud se nedohodneme, že mrtvý voják či policista je jen rekvizita podobně jako v klasické detektivce zavražděný gentleman po čtyřicítce a tragická je jen smrt ženy či dítěte.) Ta skvadra až podezřele připomíná posádku jistého kyberpunkového kamionu, buď byli autorovou inspirací, nebo O. S. Nečas čerpá ze stejných zdrojů jako JWP.

Invaze

Pavla Řihoška nás již svým podtitulem *Z vyprávění kapitána Vojnochlapy, velitele 5. roty vesmírných sil* varuje před hrůzami, které teprve přijdou. Parodie na invazní výsadek, který známe z Hvězdné pěchoty, se zvrhne v nekonečný řetězec pokusů o hlášky, prakticky bez příběhu, s koncem bez pointy, který jako by říkal, že autora už bolí od psaní ruce a pro dnešek má vyděláno.

Poslední opravdové dobrodružství

Dnes již profesor (v medailonku neuvedeno) Jaroslav Petr po letech publikuje další z povídek o vrcholovém sportu a extrapoluje, kam až věc jednou může dojít. Mechem obrostlí potroci CKČ si vzpomenu na jeho přes dvacet let staré práce Achillovy svaly, Endorfin SAM či Skála pro Braga ...

Autor tentokrát spojil povídku o stínech vrcholového sportu s novými poznatky o retrovirech a vytvořilo biologicko-horolezeckou detektivku. Občas přetíží dialogy ve snaze dostat čtenáře na potřebnou úroveň v horolezectví a mikrobiologii, občas některá postava mluví trochu pateticky, někdy jako profesor za katedrou, ale dá se to vydržet a celkově to povídku nediskvalifikuje. Doporučuji.

Sršeň

Tato povídka je druhou prací, kterou jsem od Jana Hlávky četl, první nedávno vyšla v *Ikarii*, kde vyhrála v soutěži *Ikaros*.

Na rozdíl od Pátračů plných únavných klišé o tom, jak to chodí uvnitř mechanismu tajných služeb, *Sršeň* začíná docela zajímavě soustředěním na jediného hrdinu, tedy až do strany pět, kdy zjistíte, že čtete *StarTrekovou* fanfiction.

Další hranice byla pokořena, další tabu porušeno, další konvence dobrého vkusu překročena. Už jen čekám, kdy v *Ikarii* vyjde první povídka ze světa Hvězdné brány uvozená kurzivním odstavcem vysvětlujícím, na který díl které série povídka navazuje. (Na straně pět se musí každý čtenář sám jen se svým svědomím rozhodnout, zda číst dál či věc odložit, já jsem si další četbu omluvil službou čtenářům Interkomu :)

Musím říci, že jsem další četby nelitoval, povídka je docela dobře napsaná, postava hrdiny je věrohodná a jediné nedostatky nacházím v místech, kde byl autor omezován všeobecně známými reáliemi a konvencemi ST univerza (pobyt v odpadní

jámě krychle např.). Méně věrohodný, ale opět zcela v duchu StarTreu je jen závěr práce, přes všechny tyto spíše formální výhrady bohužel patří *Sršeň* k těm lepším z této sbírky.

Do žádného vesmíru nevedou jen jedny dveře

Martin Gilar (jemu medailonek upřel dítko, ke kterému jsme mu nedávno blahopřáli), sám vědec, napsal klasickou SF povídku o vědci a jeho posedlosti problémem. Jejím dějištěm je celý multivesmír a hraje se zde o život jeho lásky. Povídka má spád, postupně nám odhaluje tajemství jednoho vztahu a paralelně i něco o struktuře univerza. V nepříliš původním vesmíru protkaném tunely po Poutnících se řeší dvě záhady: kam a proč odešli stavitelé tunelů a záhada vražedného vesmírného moru. Nakonec se mezi oběma fenomény objeví souvislost, místo řešení to ale vypadá, že vznikla záhada číslo tři. Řešení, které nabízí autor, mi připadá trochu uspěchané, taková až mystická zkratka, možná to ale jsou jen otevřená vrátka k nějakému pokračování, možná šlo jen o to říci své a nepřekročit rozsah daný zadavatelem. Rovněž doporučuji.

Hledání jinoplanetníků

David Šenka je velkým překvapením pro všechny čtenáře, kteří se domnívají, že po *Invazi* už vědí, co mohou od sbírky očekávat. Práskaní venkované ze zemědělské planety (známí čtenářům již z *Ikarie 6/2000*), kteří si vystřelí z reportéra GNN (galaktické CNN), nově naplňují prastaré úsloví, tohle by v CKČ do užšího výběru nepostoupilo. A že poslední Mlok přinesl dost podivné kousky. Nicméně čtyřhlavou kozu s mobilem na obojku se tam nikdo za jinoplanetníka vydávat nepokouší. A pokud snad ano, porotci jsou alespoň do té míry soudní, že to nepošlou k vydání do Mloka.

Pouti na hory

Jana Rečková sepsala další bolestínskou pohádku, kterou bychom mohli pokládat za příspěvek SF do červené knihovny. Příběhu nelze upřít jisté kvality, které si najdou své čtenáře, hlavně autorčinu schopnost udržet jednotu a čistotu poetického stylu, nicméně u mnohých vět mám dojem, že už jsem je od Jany Rečkové četl vícekrát.

Příběh sám by potřeboval trochu projasnit, musím se přiznat, že jsem se nedopočítal, kolikrát Jindřišek Denku vlastně zachránil, nicméně poslední (dva) pokusy na mě již působily trochu repetitivně.

Deník Johna Parkera

Lukáše Hrdličky je text vhodný pro libovolný workshop k demonstraci začátečnických chyb.

Příběh je psán formou deníkových záznamů, kterým ani na chvíli nevěříte. Nebo byste si někdo poznamenal následující sentenci? *Těším se na setkání se svou ženou Carol, snad spolu najdeme východisko z této bezútěšné situace.* Hrdina musí

sám sobě říkat, že Carol je jeho žena, a ještě jazykem vládního komuniké, asi jako když se Paroubek pokouší mluvit spisovně.

Povídka pojednává o šílenství, smyčce času a klonování, přičemž dva ze tří zmíněných motivů jsou zbytné, asi relikty z doby, kdy autor doufal, že se mu podaří napsat komplikovanější zápletku, nebo snaha o prodloužení nijak objevného dílka. Že půjde o setkání se sebou samým, čtenář pochopí již asi ve čtvrtině povídky a pak už jen do konce doufá, že třeba padl do zajímavě nastražené pasti. Marně.

Závrat' z úspěchů

Stejně umístění na konci sbírky jako v *2003: Česká fantasy* důvěřivého čtenáře naláká na to, že Stanislav Ertl, ml. přijde s něčím, jako byla povídka *S Eliškou na hore*, k tomu ještě přispěje, najdete-li pod motem povídky podpis Koba. Že by po účtování s nacisty přišli na řadu bolševici?

Chyba lávky, měl jsem si v autorském medailonku všimnout varování, že povídka *ve svérázně pojatém postmoderním duchu skládá hold památce nešťastně zesnulého Jiřího Dostála, stejně jako nevědomým banalitám a nechtěným klišé žánru.* Těžko říci, co tento větný zmetek znamená, ale zcela jistě signalizuje, že si ani J. Jiran s příspěvkem St. Ertla nevěděl rady.

Povídka, dá-li se to tak nazvat, se skládá ze zmateného střídání realistického popisu života v poněkud nereálném světě a nočních můr, které se dost podobají našemu životu. V obou těchto rovinách by se asi dal vysledovat i nějaký příběh, ale bylo by to vítězství čtenáře Pyrrha. Příliš velká námaha zaplacená za chabý výsledek. Surrealistické obrazy (živé předměty denní potřeby pěstované jako zelenina a naopak lov na lidozravý autobus) mi připomněly rané práce Zdeňka Páva, ty mě ale už díky svému kratšímu rozsahu nikdy neuspaly ani neotrávily.

Možná by v tom kritik neznalý žánru objevil nějaké kvality (zvláště jistou, alespoň v rámci mainstreamu, novost), ale vydávat tento úlet za SF je podvod na čtenáři. Kdyby nešlo o hibernační halucinace, mohl autor napsat, že to byla feťakova noční můra nebo sny z horečky v tyfovém baráku či virtuální realita v porouchaném simulátoru nebo cokoli jiného, podle toho, čím se autor nejlépe zavděčí editorovi, potažmo vydavateli.

Nic mě nepřesvědčilo o vnitřní nutnosti závěru, který zvolil autor.

To vše na vás čeká na stránkách nové reprezentativní výběrové antologie, obsahující deset zbrusu nových povídek nejlepších českých autorů ryzí science fiction, které dokazují, že naše současná domácí sci-fi již dosáhla světové úrovně a vyrovná se i tvorbě známých angloamerických autorů SF.

(Citace ze zadní strany obálky, nic vhodnějšího na závěr bych věru nevymyslel.)

Zdeněk Rampas

2006: Česká sci-fi, vybral a sestavil Jaroslav Jiran, obálka Martin Zhouf, edice Ikaros, svazek 17, Mladá fronta 2006

Tim Powers – Brány Anubisovy aneb Znovuzrození boha Re ve stokách Temže

Nakladatelství Laser Ioni v rámci své edice Mistrovská díla fantasy vydalo román současného amerického autora Tima Powerse *Brány Anubisovy*. Jde o historicko-fantastický příběh literárního vědce, který je okolnostmi smýkán Británií, Egyptem a několika časy.

Brendan Doyle dostane od tajemného mecenáše blíže nespecifikovanou, ale dobře placenou zakázku, týkající se britského romantického spisovatele Samuela Taylora Coleridge. Doyle má jako odborník na básnickovo dílo doprovázet skupinu bohatých zájemců na výletě do roku 1810, kdy se v Londýně konala jedna z Coleridgeových přednášek.

Všechno samozřejmě neproběhne bez problémů a Doyle uvízne v minulosti. Ve špinavém Londýně devatenáctého století plném zlodějů, žebráků, vrahů a jiných podivných existencí se rozbíhá propletenec událostí, který se na konci románu spojí v uzavřený kruh. Mnoho vedlejších postav, které spolu na první pohled nesouvisejí, se ukáže být zásadně propojených a nikdo zpočátku není tím, za koho jej čtenář má.

Kniha vyžaduje poměrně pozorné čtení, jinak je snadné přeskocit některý z důležitých detailů, kterými je děj prošípován. Čtenář musí nejen sledovat dějovou linku, ale dávat si fakta dohromady a skládat celkový obraz, jehož poslední dílek je mu podsunut až na posledních stránkách.

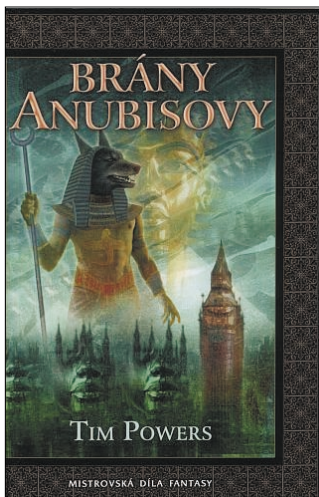
Zároveň je pro optimální užitek nutno mít alespoň elementární znalosti britské literatury a egyptské mytologie – neboť právě na tu se autor ústy několika postav neustále odkazuje.

Román má zároveň neuvěřitelně hmatatelnou atmosféru; temné uličky a podzemí Londýna, cikánský tábor, majestátnost a tajemství egyptských chrámů, to vše je vylíčeno detailně, svěže a s velkým zaujetím pro kouzlo doby.

Brány Anubisovy jsou bezpochyby opravdu tím nejlepším, co v poslední době vyšlo na poli fantasy. Český překlad je také na vysoké úrovni, stejně tak i redakční práce. Bez jakékoliv nadsázky se dá říci, že neurazí ani velmi náročné čtenáře.

Lenka Weingartová

Tim Powers: Brány Anubisovy (The Anubis Gates), překlad: Václav Kříž, obálka: Jan Patrik Krásný, medailon autora: Martin Šust, nakladatelství Laser-books, 2005

Robert Bloch – Vlak do pekla a jiné povídky

Robert Bloch je v našich končinách téměř neznámým autorem a tak jsem uvítal možnost přečíst si sbírku toho nejlepšího, co kdy napsal. Nebyl jsem zklamán – každá povídka z tohoto sborníku je i po více jak polovině století stejně čtivá a překvapivá, jako musela být pro tehdejší čtenáře. Spektrum povídek zahrnuje dílka od pohodových pátrání po štěstí přes katastrofické

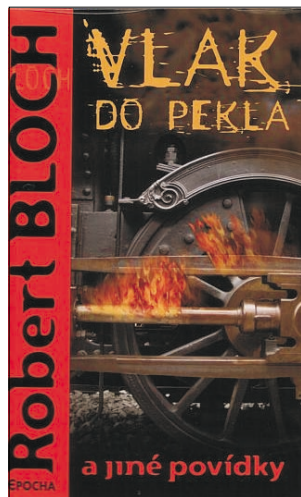
vize a zamyšlení nad lidskou povahou po příjemně mrazivé horory. Všechny povídky se vyznačují mistrnou stavbou, dokonalým vtažením do děje a pointami když už ne překvapivými, tak alespoň tak dobře vystavenými, že si do poslední chvíle nejste jisti, jak to doopravdy skončí. Nechybí ani jemný humor a téměř lyrické podtóny, díky kterým se dokážete s úsměvem dívat do jednotvárné šedi obyčejných dní.

Nejvíce se mi líbila povídka, podle které má sbírka jméno. *Vlak do pekla* je kla-

sický, umně napsaný příběh o člověku, který se žene za ideálem dokonalého štěstí. Hrdina, Martin, dostane na počátku povídky za svou duši od ďábla hodinky, které mu jednou jedinkrát umožní zastavit navěky čas. A tak Martin pátrá po té jediné a dokonalé chvíli, kdy si bude moci říci – to je ono, tohle je ta chvíle, kterou chci prožívat navěky znovu a znovu.

Ve sbírce je mnoho stejně dobrých příběhů a tak se jen málo zmíním o několika, které nás čekají při cestě knihou. Například *Němý film*, kde odhalíme kouzelný svět stříbrného plátna z dob, kdy hollywoodský sen byl ještě svěží a čerstvý. Nebo *S úctou Jack Rozparovač*, kde se konečně dozvíme, jak to s Jackem doopravdy bylo. Oprava – jaký Jack stále je. Podíváme se do sídla *Muže, který sbíral Poea* a budeme obdivovat jeho děsivou sbírku. Abychom se stali lidmi, musíme projít *Výukovým labyrintem*. Zapláčeme nad jaderným kataklyzmatem *Nového dne*. Vypátráme, k čemu jsou tajemnému cizinci *Staří mistři* a v *Sabatu* nabere mnoho poznatků o středověkých čarodějnicích. Budeme se bát v *Hladovém domě*, uvědomíme si cenu pravdy v *Čestném slovu*, zažijeme dualitu boha a ďábla v *Jak podoban bohu* a raději ani nebudeme přemýšlet o tom, co kdyby bylo všechno stejně živé jako *Pan Steinway*.

Doufám, že se mi povedlo vás naočkovat touhou si tuhle zajímavou knihu přečíst, protože přesně to jsem měl v úmyslu. Můžete si povídky dávkovat i postupně, aby vám sbírka déle vydržela a měli jste čas si vychutnat nuance a rozdílné ladění každého příběhu. Protože tohle není žádné konzumní dílo na jedno použití. Je to to nejlepší od Roberta Blocha. **Fajl**

Sergej Lukjaněno – Spektrum

Když se mi dostalo do rukou několika set stránkové Spektrum, byl jsem velice zvědav, co se bude skrývat uvnitř. O autorovi jsem do té chvíle věděl jen to, že se u nás nedávno začaly hojně vydávat jeho knihy, je Rus a podle nějaké jeho trilogie byl natočen film. Po přečtení Spektra o něm už vím, že je také velký fanoušek science fiction, hlavně klasiky bratrů Strugackých, a tato vlastnost se promítá do jeho díla.

Spektrum totiž v podstatě je a není originální. Hlavní dějová linie připomíná Piknik u cesty od zmíněných Strugackých, pozadí připomíná Přestupní stanici od C. D. Simaka a celou knihou se vinou narážky na různé sci-fi knihy – byl jsem docela překvapen, když jsem narazil dokonce na litanii strachu Bene Gesseritu z Duny Franka Herberta.

Kniha je psána celkem zručně, i přes velký rozsah je děj svižný a netrpí hluchými místy, nicméně by neškodila větší prokreslenost postav a větší barvitost textu – nejspíše je to jen můj osobní dojem, ale přišlo mi, že autor používá příliš strohé a úsečné věty.

Příběh začíná v Moskvě, pár desítek let v budoucnosti, kdy se po celé Zemi vyskytují Stanice, vybudované rasou Klíčniců. Uvnitř Stanic jsou Fortny – zařízení, umožňující okamžitý přesun mezi světy, vzdálenými stovky světelných let. Klíčníci povolují do Stanic vstup jen jednotlivcům a jako platbu vybírají příběhy. Vybírají si, koho vpustí a koho ne, nezáleží jen na příběhu, ale i na osobě, která ho vypráví.

Hlavní hrdina, Martin Igorovič Dugin, je meziplanetární soukromý detektiv. K jeho detektivnímu umění patří i to, že se nikdy nestalo, že by ho Klíčníci za jeho příběhy nepustili do Fortny. Proto přijímá zakázky na hledání lidí, kteří nejspíše uvízli na druhé straně a nedovedli si vymyslet příběh na cestu domů, hledá děti, které si vyrazily z domova za dobrodružstvím, nebo stíhá zločince, hledající azyl ve světech bez zákonů. Jednoho dne dostane zdánlivě jednoduchou zakázku, aby našel a přivedl domů sedmnáctiletou dívku, která se sama vydala na menší výlet za tajemstvími vesmíru.

Nakonec se samozřejmě ukáže, že to nebude tak jednoduché, zvlášť poté, co mu dívka zemře v náručí a vzápětí ji objeví živou na jiné planetě... a pak na další... a na další. Takže s Martinem procestujeme několik různých planet, pro pořádek je kniha dělena na sedm částí podle sedmi planet, kam Martina pátrání po dívce, a nakonec i po smyslu života, štěstí a rozumu, zavede. Na každé planetě se autorovi podařilo věrohodně vytvořit celý svět i s obyvateli – ne lidskými, ale například kulturu krátce žijících vačnatců nebo svět, který tvoří voda se zvláštním povrchovým napětím a žijí v něm inteligentní jednobuněčné organismy lidských rozměrů. V mezihrách se vracíme zpátky do Moskvy, kde se Martin oddává typickému ruskému nápoji a provádí kulinářské experimenty se svým strýcem nebo je proháněn ruskou státní bezpečností, která je velmi zvědavá na všechno, co se kolem pátrání děje.

Spektrum je dobrá kniha, rozhodně mírný nadprůměr mezi současnou produkcí. Možná není úplně originální, možná není

napsaná léty vytříbeným rukopisem, ale je čtivá, jde z ní dokonce dojem, jako by byla napsaná k oslavě žánru, protože tolik drobných vtípků na úkor jiných děl žánru jsem dlouho na jednom místě neviděl. Určitě si ji přečtěte.

Lukáš „Fajl“ Pecha

SITHSKÝ HOLOCRON ARPS III

Academia Sithia na podzim 2005 vyhlásila literární soutěž, která původně měla mít uzávěrku v lednu 2006 a vyhlášení výsledků na Pragoconu. Z mnoha různých důvodů je vše jinak a soutěž stále probíhá!!! Nová uzávěrka je stanovena na 30. 7. 2006 a vyhlášení výsledků se předpokládá buď na Avalconu Speciál 2006, nebo na Kopronu 2006.

Stručný výťah z podmínek:

Tentokrát žádný humor, parodie a satira! Kdo se chce pokusit získat sithský holocron, musí co nejdříve zahrát na temnou a mollovou strunu.

Vzhledem k tomu, že se jedná o úvodní ročník, nestanovujeme prozatím žádné specifické téma nebo čas, místo či událost, které by se měly vaše práce týkat. **Můžete psát o čemkoli, co se kdy v předaleké galaxii událo nebo alespoň podle vás udát mohlo.** Hodnotit se bude především nápad, pointa a celková úroveň zpracování. Kromě přihlídnutí k pravopisu významnou součástí hodnocení bude i projevená znalost reálií celého universa Star Wars, dávejte si proto dobrý pozor na vše od správného pravopisu názvů přes popis míst nebo ras a konče třeba datací událostí.

Nestanovujeme co do rozsahu žádný maximální počet stran. S ohledem na porotce a také na vás samotné ovšem důrazně doporučujeme, aby vaše dílka příliš nepřesáhla **10 standardních wordových stran (49 řádků na stránku při velikosti písma 12).**

Předpokládáme, že soutěžní díla budou zejména prozaická (povídky), ale a priori nevylučujeme ani temný příběh vyprávěný ve verších.

Soutěže se tím pádem mohou zúčastnit původní dosud nikde nepublikované česky nebo slovensky psané Star Wars fan-fiction povídky a básně, které splňují hlavní zadání, že se musí jednat o vážné až tragické či mírně hororové příběhy.

Počet příspěvků od jednoho autora není limitován.

Své práce zasílejte pouze elektronicky na adresu a psané běžnými fonty (Times New Roman, Arial, Courier) ve formátu doc nebo rtf, chcete-li nám udělat radost, tak i jako vlastnoručně vyrobenou html nebo dokument formátu txt s odstavci, kurzívami, tučným písmem, centrováním apod. vyznačenými příslušnými html příkazy.

Hodnocení soutěže je anonymní, takže se na soutěžní práce nepodepisujte!!! Svě jméno, přezdívkou nebo pseudonym, pod kterým má být publikována, stejně jako kontakty na vás a zmínku o tom, zda se hodláte zúčastnit vyhlášení výsledků, uveďte v doprovodném e-mailu.

Zasláním příspěvku do soutěže dává autor souhlas s jeho bezplatnou publikací na stránkách <http://sith.mysteria.cz> a s případným otištěním ve sborníku soutěže.

Ti, jejichž práce se umístí na prvních třech místech, obdrží diplomy a věcné ceny, bude-li se ale soutěže účastnit méně než 7 autorů, pouze vítěz získá kromě diplomu i něco dalšího hodnotného.

Takže se snažte a pište!!!

Darth Zira

Anton proletář v Dickensově světě

Už dlouho jsem po dočtení knížky neměl tak rozporuplné pocity jako u Světlověku anglického spisovatele Iana R. MacLeoda. Na jednu stranu mě román uchvátil – vytříbeným jazykem, ponurou a tajemnou atmosférou, do detailu propracovaným světem, paralelním k viktoriánské Anglii druhé poloviny 19. století, spoustou geniálních nápadů v čele s magickou substancí, éterem, který plně nahradil páru a elektřinu, a tak nasměroval světové dějiny někam úplně jinam, i bohatou fantazií, která z MacLeoda tryská na každé straně plnými doušky, doplněnou navíc schopností vytvářet z jednotlivých scén takřka živoucí obrazy... ne, takto gurmánsky a s chutí v dnešní uspěchané době umí psát už jen málokdo...

Jenže na druhou stranu... nemohu si odpustit dvě výtky takřka zásadního charakteru, které aspoň pro mě tento požitek značně relativizují. Jedna je čistě subjektivní a vychází pouze z mých pocitů. Druhá je ale exaktně doložitelná a obávám se, že z hlediska literární historie pro MacLeoda neobhájitelná.

Vyrůstal jsem v době, kdy byly součástí povinné četby knihy oslavující dělnické hnutí, zvláště pak tu jeho militantní část, z níž se posléze rekrutovali komunisté. A jelikož jsem se knihám nikdy nevyhýbal, přečetl jsem i několik takových spisků. Dodnes si přesně vybavuji, jak jsem ve dvanácti letech pořád nemohl pochopit, že Anna proletářka není humoristický román. A Siréna Marie Majerové dodnes patří k mým nejděsivějším čtenářským zážitkům vůbec. Také proto jsem si po převratu docela oddechl, že rétorika těchto knih, v televizi, ba i na průčelí každého obchodního domu či továrny vystavená a povinná, z mého života navždy zmizí.

A nikdy mě nenapadlo, že se s ní znovu setkám právě v žánru tak výsostně alegorickém – a mimo politfiction nebo utopický román důsledně odpolitizovaném –, jako je právě fantastika.

China Miéville a Ian MacLeod mě vyvedli z omylu. Ano, souhlasím s Lipim, který v recenzi na Světlověk na Fantasyplanet napsal: „...jeho (MacLeodovo) politické přesvědčení proniká do knihy kultivovaně a bez steinbeckovského zápalu...“, hraničí vkusu a zdravého rozumu, kterou třeba právě Miéville v Železně radě výrazně překročil, se MacLeod vyhnul, ale i tak je tam soudruhování, odborových organizací, třídního boje, řeči o revoluci a vykořisťování ubohých dělníků zлыми kapitalisty – přes umělecky nesrovnatelně vyšší a jazykově bohatou formu – přibližně tolik jako v Rudé záři nad Kladnem Antonína Zápotockého. A to je tedy rozhodně podstatně víc, než je nutné a zdravé.

Ale uznávám – konec románu, kdy hlavního hrdinu revoluční zápal opouští a stává se součástí společnosti, proti které s takovým zápallem celou dobu bojoval, vše v knize řečené

předtím značně relativizuje a nezbyvá než přičíst MacLeodovi ke cti, že se přece jen v tom svém levicovém salónním běsnění tak docela neutopil.

Druhá výtká je podle mě pro kvalitu knihy daleko horší. Nechci MacLeoda obviňovat z nedovzdělanosti, i když vím, že mě by plamenný a obviňující úvodník v lkarii za to asi nečekal, ale pokud on sám chtěl podle vlastních slov napsat „viktoriánský román“, šlápl trochu vedle. Světlověk totiž místy působí jako věrná kopie, fantasy odraz Nadějných vyhlídek Charlese Dickensse. A Nadějně vyhlídky, jakkoli se odehrávají v době panování královny Viktorie – což ostatně třeba Obraz Doriana Graye

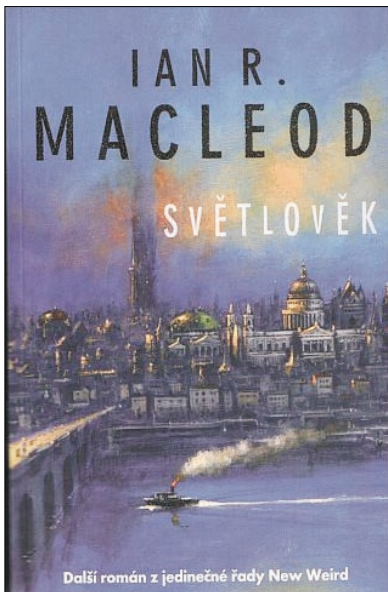
Oscara Wilda také a nikdo by ho z toho, že je to viktoriánský román, nepodezíral –, rozhodně nejsou typickým představitelem subžánru. Dickens je psal několik let před smrtí a vůbec poprvé zde vystoupil ze zažitého stereotypu svých předešlých děl tím, že se pokusil napsat vývojový román s prvky psychologickými – hlavní hrdina Pip nestojí myšlenkově strnule na místě, ale své postoje v průběhu času obměňuje, dozrává a vyvíjí se. O Nadějných vyhlídkách se také proto mluví jako o přelomovém díle, které propojuje anglický realismus s realismem ruským reprezentovaným kupříkladu Dostojevským – i když v podstatně jednodušší a schematictější formě – a pozdním francouzským, tedy třeba Paní Bovaryovou Gustava Flauberta.

Jenže MacLeod – k mé místy značné nelibosti – Nadějně vyhlídky v Světlověku vcelku důsledně okopíroval – a to v podstatě ve všech složkách, jež literární dílo tvoří.

Podrobný rozbor by zabral několik stran, omezím se proto na nejkrivější místa:

Základní dějová linie: Hlavní hrdina a vypravěč, sirotek (u MacLeoda poloviční) pochází z chudé rodiny žijící na maloměstě (v případě Dickensse na blatech). Touží dostat se do lepší společnosti – u Dickensse do šlechtického stavu, u MacLeoda do pozice cechovního velmistra. Nešťastně se zamiluje do nedostupné dívky z vyšší vrstvy (Estella z Nadějných vyhlídek je sice podstatě větší mrcha než Annalise, ale na principu to nic nemění). Odjíždí do Londýna, kde rázem nachází nejlepšího přítele na celý život (Dickensův Herbert ale rozhodně není pro věc zapálený proletář tak jako Saul, další mínus bod pro MacLeoda) a opět potkává svou tajnou vyvolenou. Ve snaze získat ji obětuje většinu z věcí, na kterých byl jeho život vystavěn, ale i tak je mu to k ničemu a nakonec zůstává sám...

U klíčových postav jsou paralely ještě čitelnější. Kromě zmiňované trojice Robert – Pip, Annalise – Estella a Saul – Herbert lze podobné vystavěné charaktery nalézt i u dalších. Vel-

Tim Powers: Brány Anubisovy

Brány Anubisovy amerického spisovatele Tima Powerse jsou ryze současným jazykem převyprávěný dobrodružný román s prvky románů gotického, okořeněný romantickou zápletkou a bizarními postavami, do něhož jsou přimíchány reálie londýnského podsvětí přelomu 18. a 19. století. Právě tato kombinace podepřená mimořádně akčním dějem a suverenitou zpracování způsobila, že román se stal základním stavebním kamenem steampunku.

Nebo jinak – představte si výsledek společného snažení Horace Walpolea, Edgara Allana Poea, George Gordona Byrona – který je zde mimochodem i jednou z poměrně důležitých postav – a... ano, jako u fantastiky poměrně často, Charlese Dickense. I když jeho vliv na knihu je paradoxně nejmenší a svým způsobem sporný – protože i Londýn samotný připomíná víc přízračnou, exotickou kulisu, jejíž romantičnost výrazně evokuje i skoky do minulosti a na půdu okupovaného Egypta, než strohý a posmutněle mlžný svět viktoriánských románů. Mimochodem, i samotná datace – klíčové části knihy se odehrávají v roce 1810 – odpovídá spíše romantismu, budoucí královna Viktorie se narodila až v roce 1819 a vládnout začala o osmnáct let později.

mistr Harrat – přes brzkou smrt – má hodně společného s Pipovým dobrodincem Magwitchem, protože to je právě on, kdo Roberta nasměruje na jeho životní dráhu. Nebo mistryně Summertonová, vychovatelka Annalise, je zase lidštější variantou slečny Havishamové.

Za naprostý vrchol ale považuji scénu, kde se malý Robert seznamuje se stejně starou Annalise – polorozbořený a zanedbaný dům mistryně Summertonové, kterým obě děti bloumají, stará žena, která děvčátko vychovává, ponurá a stísněná, vězení podobná atmosféra smrti a zmaru. Chybí jenom třicet let stará svatební hostina, pavouci v dortu a svatební šaty slečny Havishamové...

Já za to MacLeoda rozhodně neodsuzuji, ale... podle mě od Dickense opisoval trochu moc. Samozřejmě, veškeré fantastické motivy, kterými vypůjčenou kostru obalil, jsou úchvatné a povyšují dílo do podstatně vyšší kategorie, než je prosté epigonství, ale... mám Nadějně vyhlídky a Dickense příliš rád na to, abych to přešel pokrčením ramen. Zvlášť když MacLeodovi Dickens posloužil v podstatě pouze jako berlička k prezentování vlastních levicových ideologických bludů.

Světlověk jako kniha se mi líbil a určité ho řadím k tomu nejlepšímu, co loni v žánru vyšlo. A jsem přesvědčen, že salónní levicový intelektuál neznalý Dickensova díla by jím byl přímo ohromen. Jenže v tomto případě musím dodat i to negativní – většina z toho, co MacLeod napsal, už tady jednou byla. A míchat Annu proletářku do Nadějných vyhlídek je... poněkud barsbarské.

Jiří Popiolek

Děj románu o snaze vrátit moc a zašlou slávu starým egyptským bohům, jimž se ale zcela nechtěně postaví do cesty současný literární vědec Brendan Doyle, je nesmírně spletitý a propracovaný. Jakákoliv maličkost má v složitě pavučině časových paradoxů svůj význam a i zpočátku nepodstatné detaily zapadnou do celkové mozaiky příběhu na své místo – opravdu každá hemingwayovská puška na stěně zde nakonec vystřelí. A tak musí být čtenář od začátku do konce ve střehu, aby mu neutekla nějaká klíčová informace. Přetválení, skoky časem, magie, egyptští bohové, vrahové, trpaslíci, londýnští žebráci, to vše se míhá kolem jako na stále rychleji se točícím kolotoči. Powers nenechá ani na okamžik čtenáře vydechnout, ale přitom sám neztrácí nad vyprávěním kontrolu a bludištěm všemožných dějových odboček a propastmi zvrátí jej spolehlivě vede k výsostně logickému závěru.

Realita se zde míchá s fikcí, fikce s realitou, postavy z učebnic jako už zmiňovaný Byron nebo vévoda z Monmouthu se zcela logicky a uvěřitelně proplétají s těmi neexistujícími – nejpromyšlenější, pro děj nejpodstatnější a nejzábavnější z nich je určitě básník William Ashbless, který nepostrádá ve vážnosti, s jakou Brendan Doyle přistupuje k bádání nad jeho dílem, jisté cimrmanovské rysy, a dodává tak knize další, pro Powerse typický prvek – humor a nadhled.

Ve fantastice není mnoho knih takto po všech stránkách kvalitních. Je jen dobře, že se Laser rozhodl její předchozí českou ne zcela dokonalou podobu vyleštit, dopracovat a vydat znovu. Brány Anubisovy mají totiž velkou šanci oslovit a okouzlit snad všechny vrstvy čtenářstva – od těch nejnáročnějších až k obyčejným konzumentům, kteří po knize vyžadují pouze odpočinek a zábavu. Budiž za to Timu Powersovi vzdán dík.

9/10

Jiří Popiolek

Další našemu čtenáři ihned dostupnou knihou

Tima Powerse je fantasy **Stáčení temného piva**, v překladu R. Podaného (pokud si vzpomínám, tak s úžasnou Richardovou vsuvkou o překládání „pivní“ terminologie), rovněž od Laseru. Obálka J. P. Krásný, cena 189 Kč.

První kolo Akademie SF, F a hororu za rok 2005

Nejlepší SF

Asher, Neal: V pavučině (Polaris)
Dick, Philip K.: Kaňte, mé slzy, řekl policista (Laser-books)
Hamilton, Peter F.: Nahý bůh 1 až 3 (Triton)
Reynolds, Alastair: Archa 1 a 2 (Triton)
Simmons, Dan: Ílion (Laser-books)

Nejlepší fantasy

Erikson, Steven: Dóm řetězů (Talpress)
Goldman, William: Princezna nevěsta (Argo)
Lukjaněnko, Sergej: Noční hlídka (Triton, Argo)
Pratchett, Terry: Zasláná pošta (Talpress)
Sapkowski, Andrzej: Boží bojovníci (Leonardo)

Nejlepší horor

Bachman, Richard: Dlouhý pochod (Beta – Dobrovský)
Barker, Clive: Čtvrtá kniha krve (Laser-books)
King, Stephen: Zpěv Susannah (Beta – Dobrovský)

Cena za dlouholetou práci pro SF

Adamovič, Ivan
Jirkovský, Tomáš
Říša, Vlado

Nejlepší neangloamerický překlad

Lukjaněnko, Sergej: Noční hlídka (Triton, Argo)
Sapkowski, Andrzej: Boží bojovníci (Leonardo)
Wiśniewski-Snerg, Adam: Robot (Laser-books)

Nejlepší teoretický text

Horák, Vadim: Jules Verne v nakladatelství Jos. R. Vilímek (Thyrus)
Šust, Martin: Magické klenoty žánru fantasy (Pevnost)
Vrbenská, Františka: Hamlet informačního věku (Ikárie)

Nejlepší původní česká nebo slovenská kniha

Červenák, Juraj: Černokněžník 2 a 3 (Wales)
Fabian, Robert: Carpe diem 1 a 2 (Straky na vrbě)
Rečková, Jana: Píseň o Dveřníkovi (Triton)
Šlechta, Vladimír: Nejlepší den (Straky na vrbě)
Žamboch, Miroslav: Líheň 2 – Královna smrti (Wolf publishing)

Nejlepší překladová povídková sbírka

Asimov, Isaac: Neznámý Asimov 2 (Triton)
Barker, Clive: Čtvrtá kniha krve (Laser-books)
Sheckley, Robert: Bláznivý vesmír (Albatros)

Nejlepší (domácí) výtvarník

Fibiger, Milan
Krásný, Jan Patrik
Kučerovský, Tomáš
Šouflová, Jana
Zhouf, Martin

Nadějný nováček / počín roku / zvláštní cena

Martin Šust za Trochu divné kusy
Argo za edici věnovanou P. K. Dickovi
Ondřej Neff za nové a doplněné vydání Vernova životopisu
Triton za českou SF řadu JFK
Vadim Horák za knihu o Vernovi a Vilímkově nakladatelství

Nejlepší editor/redaktor

Němec, Tomáš
Šebestová, Helena
Šust, Martin

Nejlepší překladatel

Kantůrek, Jan
Kotrla, Petr
Weigel, Pavel
Komárek, Stanislav
Janiš, Viktor

Nejlepší časopis

Ikárie
Interkom
Pevnost

Nejlepší nakladatelství

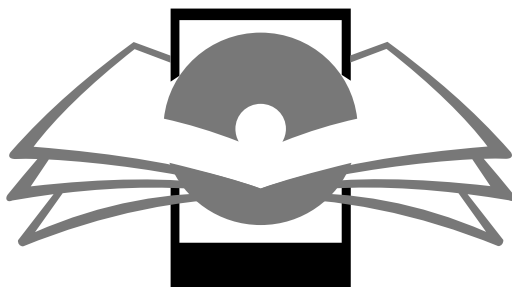
Argo
Laser-books
Polaris
Straky na vrbě
Triton

Nejlepší antologie

Armagedony (sest. Jack Dann a Gardner Dozois) (Triton)
Písně temných věků (sest. Ondřej Jireš) (Triton)
Rudý posuv (sest. Al Sarrantonio) (Triton)
Sfinx – Polská ruleta 2 (sest. Pavel Weigel) (Laser-books)
Trochu divné kusy (sest. Martin Šust) (Laser-books)

Vyhlášení konečných výsledků Akademie se koná na mezinárodním knižním veletrhu Svět knihy v Praze na Výstavišti, a to v sobotu 6. května 2006 od 12.30 do 13.50.

Richard Podaný a Zdeněk Rampas

KVARK

2/2006

„Krása zabila zviera,“ oslovil Carl Denham tichý dav okolo mŕtveho Konga. V epitafoch sa nehovorí celá pravda. Zvera zabíľ producent, on je kľúčom k politickému zmyslu *King Konga*.

Dva dni po premiére vyhlásil nový prezident USA Franklin Delano Roosevelt v inauguračnom prejave sto dní núdzovej legislatívy. Predvolebná kampaň prebiehala takmer súbežne s filmovaním. Demokrat Roosevelt nebol pre konzervatívne republikánsku RKO dôveryhodný. Potenciálny hrdina liberálov s nebezpečnými reformnými úmyslami pochádzal z privilegovanej rodiny, rád súhlasil, ale nerád dodržiaval sľuby. O diktátorovi Nikaraguy Somozovi vyhlásil: „Možno to je darebák, ale je to náš darebák.“

Pokles priemyselovej výroby na polovicu za štyri roky, bankovníctvo na pokraji kolapsu, trinásť miliónov nezamestnaných, dva milióny bezdomovcov a ďalšie milióny hladujúcich: pravicový priemysel chápal, že USA hrozí chaos a reformy sú nevyhnutné, ale obával sa Rooseveltovej predvolebnej rétoriky. Boli za reformy, ale len do istej miery. Politická fantastika *King Kong* nenápadne ovplyvňuje verejnosť v citlivom bode zmeny politického vedenia štátu. Postavy Denhama a Konga projektujú alternatívy Rooseveltovho volebného obdobia.

Roosevelt videl riešenie krízy v obnove sebadôvery, optimizmu a národnej solidarity: pomoc „nie je charitou, ale sociálnou povinnosťou vlády“. Presadil novú legislatívu dôchodkového poistenia, poistenia v nezamestnanosti a zdravotného poistenia, neskorším zákonom o pracovných štandardoch stanovil minimálnu mzdu. Posilnil odbory a kolektívne vyjednávanie, stabilizoval finančníctvo, bola zrušená prohibícia, zdroj korupcie a organizovanej kriminality. Jeden z najväčších štátnych podnikov USA, Tennessee Valley Authority, staval priehrady, elektrárne, kontroloval vodné toky a podporoval poľnohospodárstvo, ale nedovolili mu stať sa Kongom americkej ekonomiky.

Sociálno-psychologickým cieľom filmu je prekonať beznádej. Prvé sekvencie kondenzujú trpké obrazy obetí krízy. Krach Hooverovej politiky charitatívnych organizácií zobrazujú rady nezamestnaných pred vývarovňami a ubytovňami. Roosevelt aj Denham ponúkajú hospodársku obnovu a duševnú vzpruhu vydedencom spoločnosti, ktorých predstavuje Ann Darrowová. Denham ju zachránil od kriminality. Skvele ju pohostil, aby v jasne osvetlenej reštaurácii rozptýľil zúfalstvo ženy, odkázanej na charitu v tme veľkomestskej noci. Ponúkol jej úžasné zamestnanie: „ráno o šiestej sa začnú peniaze, dobrodružstvo a sláva na dlhej zámorskej plavbe,“ ale nevábi ju falošnou nádejou: „mám úroveň a toto nie je nič podozrivé. Dôverujte mi

King Kong a prezident

a snažte sa.“ Denhamove sľuby sú obmenou Rooseveltovej paternalistickej rétoriky, zdanlivo nesebeckej a bez vedľajších úmyslov.

Čo lepšie sa dalo čakať? Ann nemá inú možnosť, musí nasledovať toho, kto ju zdvihne z chodníka do svetiel slávy. Nezbohatne, no peniaze jej vynahradí láska a zabezpečenie statného Jacka Driscolla. Filmový producent zmenil Ann zo žobráčky na hviezdú novinových titulkov, ktorá predstavuje Rooseveltov reformný potenciál. Čo však pesimistický záver? Prečo sa film neskončil víťazným finále King Konga ako najväčšej hviezdy všetkých čias?

Konzervatívci sa oprávnene obávali, že Roosevelt posilní ekonomický intervencionizmus, sociálne zabezpečenie a postavenie odborov. RKO nepredvídalo, že Roosevelt bude prezidentom vyše 12 rokov, vyvedie krajinu z hlbokých kríz k víťazstvu nad Nemeckom a Japonskom a k postaveniu najsilnejšej svetovej veľmoci. Zlyhanie kapitalizmu nevedlo k fašizmu ani ku komunizmu. Američania si nezvolili revolúciu, ale demokratického vodcu. Rozhodli sa správne: druhé zvolenie Roosevelta v roku 1936 zabránilo príklonu k totalite. Jeho opatreniami definitívne otriasla až konzervatívna politika Ronalda Reagana.

Nádej RKO v Roosevelta bola limitovaná a pochybnosti dobre odôvodnené. Happy end by znamenal slepú dôveru k jeho politickému programu. King Kong je okom uragánu, Denham postavil fantastickú scénu a režíroval netvora ako centrálnu metaforu reforiem, režírovaných Rooseveltom. Pád Konga je futurologickou projekciou proroka sociálneho pokroku v Bielom dome, konzervatívnou a paranoidne skeptickou. Roosevelt sa nestal diktátorom. Hoci bol priaznivcom vojenského námorníctva a ústavne najvyšším veliteľom ozbrojených síl, neuzurpoval si priame velenie ako Hitler a Stalin, nezasaňoval do vojenských operácií ako Churchill, ba ani nenosil uniformu.

Konzervatívne RKO vytýčilo dočasnému spojencovi a potenciálnemu nepriateľovi hranice reforiem. Druhá polovica filmu je paškvil priemyslu zábavy na Rooseveltovu politiku, zlomyšľná groteska o rozprávke. Záchranu Ann anulovalo brutálne zaobchádzanie s Kongom, jeho zúrenie na Manhattane a veľké finále popravy je zlostným pamfletom potenciálnej katastrofy.

Denhamov cirkus paroduje prezidentov nástup do funkcie: producent sa obklopil novinármi a trúsi pamätihodné výroky, triumfálny výstup zavŕšil paródiou inauguračného prejavu. Dav s napätím očakáva okamih pravdy, odhalenie najlepšie stráženého tajomstva USA: „Kto je Kong?“

Opona odhalila revúcu bestiu a nová éra sa začala: reformný program je Amerike cudzí netvor. Zdá sa, že režisér ho ovláda a obluda zožala ovácie. Obecenstvo najprv ustráchané cúvalo, ale uprednostnilo vieru „ocko vie, čo je pre nás dobré“ pred zdravým rozumom. Pomýlili sa. Kong zrútil javisko, rozbíjal autá, fetiše Ameriky, šíril strach, skazu a smrť. Výnosný podnik skrachoval, obluda zlomila putá, idealistický sen o reforme sa vymkol spod kontroly a sám sa zničil.

Po hlade a beznádeji Hooverovej éry (expozícia) sa optimizmus Rooseveltovho programu (stredná časť) skončil vyhrážkou, že reforma zlyhá v chaose a deštrukcii (záver). Vo chvíli národného ohrozenia treba zabiť netvora. Pragmatizmus Denhama aj Roosevelta je ľahostajný k utrpeniu „desiatok ohrozených žien dnes v noci v New Yorku“. Denham vypustil Konga na New York a stoicky pozoruje katastrofu, ktorá vedie USA od krajného konzervativizmu k hrozbe fašizmu. Liberalizmus spôsobil problémy, ktoré vyrieši armáda. To je smutné (počúvajte hudbu), ale nevyhnutné. Zbrojenie v roku 1938 sa stalo keynesovským stimulom hospodárstva, nezamestnanosť sa zmenila na nedostatok pracovných síl, ktorý v roku 1941 podnietil migráciu afroameričanov z južných štátov do zbrojárskeho priemyslu v Chicagu a Detroite.

Kongov vzostup a pád z vrcholu najvyššej americkej stavby je politická lekcia: pomáhame politikovi vyrásť, ak vopred neplánujeme, ako ho zofať na patričnú veľkosť? Smrť netvora je príučkou mocenského boja: sily, čo politika priviedli k moci, ho môžu zvrhnúť. Zostrelenie Konga k nohám davu vešťí pád prezidenta z vrcholu politickej moci a logicky završuje politickú fantáziu RKO. V *King Kongovi* sa Rooseveltov demokratický sen rozplynul skôr, než prezident vstúpil do úradu.

Roosevelt povedal Američanom: „Jediná vec, ktorej sa máme báť, je strach, nerozumná hrôza, ktorá paralyzuje úsilie potrebné na to, aby sa ústup zmenil na úspech.“ Denham sa nebál podnikania a Roosevelt sa nebál politiky. Nezľakol sa politických invetív, zamaskovaných v zábavnom filme, pravdepodobne ho ani nevidel a zvesti ho nevystrašili horormi blízkej

budúcnosti. Netušil v gorile Hitlera ani Stalina, studenú vojnu ani hrozbu atómovej vojny.

Roosevelt bol zástancom slobodného obchodu a odporcom európskeho kolonializmu. OSN, pamätník jeho zahraničnej politiky, poskytla nádej na ukončenie medzinárodnej anarchie, čo v 20. storočí viedla ku dvom svetovým vojnám. Zahraničná politika Hollywood zaujímala, len ak išlo o zisky. Režisér Cooper, neskôr brigádny generál Cooper, bol antikomunista a militarista, nástojil na posilnení U. S. Air Force už pred Pearl Harborom, ale *King Kong* je kolektívna autorská vízia politicky konzervatívneho štúdia RKO, podniku na výrobu snov, ktoré by verejnosť neprijala, keby protirečili jej ideológii.

Priestory nerovnosti

„Keď som v New Yorku, dívam sa na Empire State Building a cítim, že patrí ku mne – alebo to je naopak? ... Vždy sa pri tom ticho pomodlím. Tam hore zomrel môj dobrý priateľ.“ Fay Wrayová v rozhovore pre New York Times, 1969.

King Kong nepatrí na končiar sociálnej pyramídy. Tolerovali ho, kým bol zábavný, ale zabili ho, keď sa vyštveral na vrchol sociálnej štruktúry, symbolizovaný najvyššou stavbou sveta. Film sa dostal do kín necelé dva roky po dokončení Empire State Building a povýšil ho na emblém modernej civilizácie. Po siedmich divoch antickej architektúry „ôsmy div sveta“ Kong je v súlade s novým stavebným štýlom veľký ako štvorposchodový dom. Historickú kontinuitu završuje vojenská technika a jej bezohľadnosť ku kultúrnym hodnotám: Konga omráčili plynové bomby a zostrelili bojové lietadlá, zabili civila a zničili svetový unikát.

2006: Česká sci-fi

Antologie MF svým titulem trochu předbíhá – 2006 označuje rok vydání, jednotlivé povídky vznikaly dlouho a dříve. Jaroslav Jiran připravil reprezentativní výběr z prací autorů, spjatých s časopisem Ikarie.

Kniha obsahuje pestrý festival SF motivů i stylů. Hned první povídka – *Unionis* – se odehrává v hlubokém Vesmíru a autor se vůči budoucnosti lidstva chová velkoryse, je však napsaná v reynoldsovském stylu a srovnání se současnou světovou špičkou tak vede k poměrně vlažnému dojmu. Následující *Supertajný večírek* je naproti tomu ryze tuzemský – jak prostředím, tak stylem vyprávění, a ten vytahuje povídku o kousek výš, než kam by ji zařadil samotný námět.

Psychedelický příběh Pavla Řihoška o neúspěšné invazi a o tom, co z toho vzešlo, zase navazuje na dobrodružství Bernharda Rordina, či spíše obrací je na ruby. Pokud na takový styl nejste navykli, chvíli vám bude trvat, než se do povídky začtete, ale pak tam najdete docela slušnou várku humoru. Poslední opravdové dobrodružství (od Jaroslava Petra je mistrovským kouskem tohoto zkušeného autora a vrcholným kouskem této antologie. Dramatický děj, pořádná porce hard SF a svižné vyprávění – výsledkem je lahůdka.

Borgové v povídce Jana Hlávky vystoupili ze svého rodného prostředí Star Treku. Osudy osamělého bojovníka, který obětoval svůj život, se tu kříží s osudy jeho rodiny, robinzonáda je zakončena otevřenou psychologickou pointou, a i přes trochu zdoulhavé pasáže v prvních dvou třetinách je to zajímavé počtení. Martin Gilar se pustil do dramatického příběhu, během kterého se jeho hrdinové přemisťují vesmírem sem a tam, jsou pronásledováni i sami hledají. Trochu space opera, hodně

hard SF, nějaké ty mezilidské vztahy, to vše zabalené do čtivě psaného příběhu – a máme tu druhou nadprůměrnou povídku.

David Šenk vytěžuje časté téma hledání mimozemské rasy, krátká povídka je spíše anekdotou, k tématu však nepřináší příliš nových prvků a tak se jeho práce pohybuje pod průměrem antologie. Následující příběh patří Janě Rečkové – a je pozoruhodné, jak do smogem zničeného světa dokázala vdechnout poetiku v míře nadprůměrné. Jemně psané vyprávění považují za třetí ze špiček této knihy.

Lukáš Hrdlička ve svém příběhu nedokázal inovovat klasickou podobu jednoho z obvyklých témat SF – a kdybych řekl, jaké téma to je, prozradil bych vám pointu, i když si myslím, že jen o chvíli dříve, než byste na ni přišli sami. Výsledkem je podprůměrný příběh. Závěrečná povídka Stanislava Ertla mladšího, upletená z tajemství a bizarního světa, se nakonec vrací k dalšímu ze standardních témat SF – ale na rozdíl od některých jeho předchůdců je použil jako kulisu, důvod pro to, co a jak se s hlavním hrdinou děje, a dokázal se oprostít od jeho samoučelného použití.

To, že antologie je reprezentativním výběrem autorů časopisu Ikarie, je její silnou i slabou stránkou zároveň, je to trochu jako fotbal hraný týmem oblečeným do jednoho dresu. Několik autorů se již vypsalo na velmi dobrou úroveň nebo k ní postupně směřují, ale na druhém konci jsou povídky, které mechanicky používají nebo napodobují klasická schémata SF a jejich řešení z pera světových špiček žánru. Čtenáři, kteří formují obsah Ikarie, určitě budou spokojeni, že se tu setkávají se starými známými, a i ti ostatní si určitě pochutnají na větší polovině výběru.

pagi

Netvor může být menší ako vírus aj väčší ako dinosaurus. Príšery sa vyskytujú vo všetkých veľkostiach a tvaroch rovnako ako stavby. Na začiatku 20. storočia sa objavili mrakodrapy a s nimi nové netvory. Neobmedzovali ich už interiéry, napodobnili rozmery a tvary budov. Ovplyvnila ich secesia, štýl s kontrastujúcimi prvkami, energická, ornamentálna a farbistá zmes materiálov a dekorácií, tradičná aj inovatívna a výrazne mestská. Pyšné katedrály obchodu, vežovité, terasovité a bohaté dekorované, skonštruovali zo železobetónu. Paráda má železné jadro.

Retrospektívna secesia reinterpretuje minulosť, nové technológie používa na potvrdenie starých ideí. Netvory sa prispôbili architektúre. Hliníkové chrlíče na Chryslerovom mrakodrape sú oveľa väčšie ako chrlíče gotických katedrál: zodpovedajú budove, niekoľkonásobne vyššej ako veľkolepé stavby stredoveku. Rozmery a štýl spravili z výstrelku architektúry fyzickú aj kultúrnu obľudu, dokonalejší cieľ iného netvora – King Konga. Monumentálne ozruty majú epický ničivý potenciál, ohrozujú celé mestá a národy. Obrana presahuje možnosti hrdinského jednotlivca aj malej skupiny, vyžaduje si mobilizáciu armády, vedecký výskum, politickú koordináciu na štátnej i medzinárodnej úrovni a spoluprácu verejnosti.

Kong je príroda, ktoré zrkadlí architektúru: mrakodrapy ho vyzývajú veľkosťou, primeranou jeho obrovitosti. Gigantické stavby novoveku odštartovali novú éru efektívnosti a pýchy, dávajú zmysel a význam obľudám podobne, ako pyramídy sfinge. Ozrute vyhovuje extrémne prostredie, najväčší dom priťahuje najväčšieho netvora. Betónový labyrint je potenciálny úkryt netvora aj sídlo nepriateľov. Konkurenciu treba vyhnúť z jaskyne. Kong neútočí na mesto z ľudskej nenávisťou: inštinkatívne dobýva nové teritórium, lebo ho olúpili o životný priestor na ostrove.

Keď netvorovi uzavrieme prístup do domu, nájde si cestu do architektúry. Budova veľkomesta je prvkom väčšej štruktúry. Mrakodrapy sa stali súčasťami a symbolmi väčšieho celku, obľudami umelého životného prostredia, potláčajúceho ľudský rozmer. Vyžiadali si vlastné príšery. Kong bol dôstojným partnerom betónovej obľudy Empire State Building so stodva poschodiami a symbolu Amerického sna v roku 1933. O dvadsať rokov bola pre Tokio primeraným netvorom Godzilla: stometrový netvor potrebuje neľudsky veľké mesto, aby sa v ňom mohol prechádzať, a zároveň ľudsky krehké, aby ho mohol ničiť.

Keď architektúra zmení vzťah k človeku, deformovaný obraz človeka rekonštruuje vzťah k ľudským rozmerom: architektúra mení veľkosť aj formu netvora.

Ondrej Herec

Odešel „Krakovský doktor“

V pondělí 27. března zemřel ve věku nedožitých 85 let spisovatel Stanisław Lem. Patřil k těm nemnoha autorům bývalého východního bloku, který si svými nevšedními knihami prorazil cestu na Západ a i tam si vydobyl přízeň zhyčkaných čtenářů SF literatury. V zařazení do tohoto žánru pak spočívala smůla tohoto originálního filozofa, neboť svými jedinečným myšlením častokrát předběhl dobu natolik, že mu nezbývalo než se uchýlit do tohoto literárního ghetta, kde se bláznivé myšlenky tolerují.

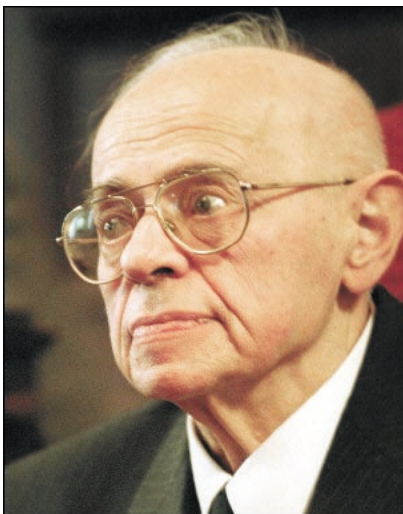
První sovětská okupace na podzim 1939 a následná německá ho ještě z rodného Lvova nevyhnala, ale po roce 1945 rodina přesídlila do Krakova, kde Lem dokončil studia medicíny. Avšak větší vliv než studia na něho měla Wienerova kniha „Kybernetika“, kterou přelouskal s anglickým slovníkem v ruce. Celé jeho autorské dílo pak nově vznikající stejnojmenná věda ovlivnila. Jako snad nikdo jiný na světě vytušil její převratný charakter, onu civilizační revoluci, kterou způsobí a v níž dnes žijeme. Prostor k reflexi tohoto nového fenoménu mohl nalézt pouze na poli vědeckofantastické literatury, jak se tehdy v sovětském bloku SF říkalo. Ihned po válce začal psát povídky do novin a v roce 1946 začal vycházet na pokračování jeho román „Marfan“. Uznávaným autorem se stal do poloviny 50. let, kdy napřed vyšel román „Astronauti“ (1951) a pak „K mrakům Magellanovým“ (1955). Byly to knížky spíše pro dětského čtenáře a příliš poplatné době, takže Lem později jejich další vydávání zakázal. Avšak román „Planeta Eden“ z roku 1959 již nesl znaky zralého díla a autor zde nalezl své hlavní téma – zda je vůbec možný kontakt s mimozemskou civilizací. Lemovy prózy na toto téma, především román „Solaris“ (1961), který již byl dvakrát zfilmován, jsou pak v druhém plánu filozofickými eseji o možnosti poznání, o tom, zda je člověk vůbec schopen rozeznat jinou inteligenci než vlastní, a jestliže ano, zda je schopen navázat s takovou inteligencí smysluplný dialog – vyměnit si informace.

Avšak autorovo poselství se zhusta se čtenářem míjelo. Především s českým, neboť v tehdejším Československu zůstal Lem zaškatulkován jako dětský autor a jeho eseje o kybernetice pod názvem „Summa technologiae“, které napsal roku 1964, se podařilo vydat v českém překladu až v roce 1995. Přitom se jednalo o fundamentální úvahy o dopadu kybernetiky, dnes bychom řekli informačních technologií, na společnost. V „Summě technologiae“ autor dovozuje, že původně biologická evoluce pokračuje prostřednictvím člověka vývojem nových revolučních technologií a že nakonec technologie vtrhnou i do něho, do lidského těla. Mimo jiné Lem v tomto díle antcipoval umělé vytváření skutečnosti, tedy to, čehož je dnešní počítačová animace prvním krůčkem, a současně na-

vrhl metody, jak rozeznat podstrčenou umělou realitu od skutečnosti. V této knize dosáhl „Krakovský doktor“ svého esejistického vrcholu a zformuloval nový kybernetický pohled na svět a na roli člověka v něm. Tento „lemismus“ si pak osvojily tisíce lidí a stal se pro ně klíčem k chápání jsoucna.

Nicméně Stanisław Lem nebyl jenom filozoficky uvažujícím suchým patronem. S falešným životem v komunistické diktatuře se dokázal vypořádat skvěle napsanými satirami, maskovanými jako kosmické cesty Ijona Tichého. Této postavě, jakési obdobě barona Prášila, věnoval celý cyklus („Z hvězdných deníků Ijona Tichého“, „Ze vzpomínek Ijona Tichého“), který je geniální parodií na komunistický absurdistů. Nejmrzivější satirou na bývalý režim je ale „Futurologický kongres“.

Avšak Stanisław Lem měl také tvář groteskního humoristy a vděčnost čtenářů si získal dobrodružstvími dvou popletených robotů, kteří se pokládají za velké konstruktéry. Kromě „Kyberiády“ (1965) patří do tohoto cyklu „Báje robotů“ (1964). Nemenší čtenářské sympatie si získal jeho další hrdina, tentokrát lidský, pilot Pirx. V souboru povídek můžeme sledovat jeho kariéru od žáka pilotního učiliště až po velitele

kosmické lodi. Není to ale žádný papírem šustící hrdina, ale někdy méně, někdy více důvtipný chlapík se srdcem na pravém místě. Tuto postavu pak poněkud drsně použil jako zombii ve svém posledním románu „Fiasko“ (1987). Jakoby obloukem se zestárlý autor vrátil ke svému hlavnímu tématu a vylíčil osud pozemské hvězdné expedice, která se marně pokouší nezaplést se do nesmířitelného konfliktu dvou civilizací na vzdálené planetě. Tento román, hýřící nápady, které by jinému autorovi stačily na celou knihovnu, a nejpropracovanější, jaký kdy Lem napsal, je ale prosycen hořkostí a zklamáním. Spisovatel, který celým svým dílem stál za poznáním a viděl v něm smysl života nejen jednotlivce, ale celé naší civilizace, nečekané v tomto příběhu obrací a prezentuje bezbřehou touhu po poznání jako zlo.

Toto poslední poselství je asi nejdůležitější, které nám Stanisław Lem zanechal. A všem čtenářům, kteří si všude na světě zamilovali jeho knihy, zůstává i po včerejšku jedna velká jistota. Nejen bezejmenné astronauty z planety Eden, doktora Kelvina, který nad myslícím oceánem planety Solaris v hlubinách svého smutku nalézá smysl života, ale také pilota Pirxe, roboty Trurla a Klapácia a fanfarónského tuláka po hvězdách Ijona Tichého jim nikdo nevezme. Jsou nesmrtelní, stejně jako je nesmrtelný ten obrovský dar, který jim „Krakovský doktor“ tak velkoryse nadělil a mnoha dalším ještě nadělí.

František Novotný

Časem s vědou – únor: z událostí, které změnily náš svět

Uprostřed druhého desetiletí 19. století rozhodla ruská vláda, že všichni její úředníci musí mít aspoň maturitu. Učitelem v jednom ze speciálních kurzů pro ně je i Nikolaj Ivanovič Lobačevskij, toho času asistent matematického ústavu univerzity v Kazani. Při probírání klasické (euklidovské) geometrie byrokrati ne a ne pochopit axiom, že dvě rovnoběžky se protínají v nekonečnu. Zaujatý matematik si s tímto problémem tak dlouho „hrál“, až v **únoru 1826**, už řádný profesor, poprvé přednášel o geometrii, ve které součet úhlů trojúhelníka je menší než 180 stupňů. O tři roky později vydává v Kazaňském věstníku spis „O principech geometrie“.

Tehdy narazil, dnes je (spolu s Gaussem, Bólyaiem a Riemannem) považován za zakladatele neeuklidovské geometrie.

Wilhelm von Biela (Sas českého původu) si jako důstojník rakouské armády moc legrace neužil, proto se náruživě zanášel astronomií. Koncem **února 1826**, to zrovna sloužil jako setník ve vojenské pevnosti Josefov u Jaroměře, objevil kometu, později po něm nazvanou. (Byla to vůbec první komete objevená z našeho území, další pak už v našem věku objevili například Antonín Mrkos či Luboš Kohoutek). Biela vy počítal její oběžnou dráhu a ztotožnil ji se dvěma vlasaticemi pozorovanými nedávno předtím. Bielova komete se po několika návratech ke Slunci rozpadla a vytvořila meteorický roj Bielidy (zanikl koncem 19. století). Právě na něm však (již po Bielově smrti) bylo poprvé prokázáno spojení komet s meteorickými roji.

Vlednu 1896 uviděl Henri Becquerel na zasedání francouzské Akademie věd snímek kostry lidské ruky, pořízený pomocí rentgenových paprsků (objevených v listopadu 1895). Jako fyzika ho však víc než medicínské aplikace zajímal jejich vznik. Začal zkoumat, zdali neexistují i jiné takto světélkující látky. Zvlášť ho zaujala uranylvová sůl – stejnou žlutozelenou barvu totiž mělo stínítko, které Röntgen na záření „upozornilo“. Becquerel brzy zjistil, že uran způsobuje zčernání zakrytých desek stejně jako rentgenové záření, ale bez vysokého napětí ve výbojce (buzen, jak se domníval, pouze slunečním svitem). 24. února 1896 o tom referuje v Akademii (a to je dnes datum objevu radioaktivity). Do května svá tvrzení postupně zpřesňoval až ke správnému závěru: nezáleželo ani na osvětlení – toto pronikavé záření je vlastností samotného uranu! Dva roky poté Marie Curieová jev pojmenuje radioaktivita.

Noc z 21. na 22. února 1901 je zprvu jako každá jiná. Z řádných lidí jen málokdo bdí. Mezi nimi amatérský astronom T. D. Anderson z Edinburghu. Ten jako jindy hledá proměnné hvězdy srovnáváním oblohy s přesnými hvězdnými atlasy. Deset minut před třetí hodinou ranní se odklání od dalekohledu, aby si promnul oči a dal jim odpočinout prostým pohledem vzhůru. Souhvězdí zná jako své boty, proto dokáže něco pro laika nepochopitelného – pozná, že v myriádách stálíc jedna přebývá! Hned ví, jaká bije, vždyť před lety už jednu novu objevil... Tahle dostane podle „mateřského“ souhvězdí jméno

Nova Persei. Den před svým objevem byla stěží viditelná i velkým teleskopem, den po objevu, kdy její jasnost procházela maximem, zářila několikrát silněji než Polárka (později vyjde najevo, že během dvou dnů zvýšila svoji jasnost asi stotisíckrát). V Galaxii, čítající okolo 200 miliard hvězd, vybuchne ročně několik desítek nov. Okolo této však byl poprvé pozorován slabounký mlhavý prstýnek, který se postupně rozpínal. Dnes víme, že šlo o světelnou vlnu uvolněnou v okamžiku vzplanutí a postupně osvětlující mezihvězdné prostředí, kterým procházela.

Uprostřed února 1946 je v bývalé tělocvičně Moorovy univerzity v Pennsylvánii představen první elektronický velkopočítač – ENIAC (Electronical Numerical Integrator and Calculator). Zkonstruovali ho matematik John William Mauchly a elektroinženýr John Presper Eckert.

ENIAC vážil třicet tun, „žral“ 150 kW, jeho 18 000 elektronek musely chladit dvě letecké vrtule. I když elektronky pracovaly při pouze čtvrtinovém žhavení, při jejich množství každý týden dvě až tři zkolabovaly; o další výpadky se zasloužily myši, kterým zachutnaly povlaky kabálků... Nicméně dříve dvacetihodinový výpočet balistické tabulky ENIAC svedl za půl minuty (totéž dnes svede čip, co by se za nehet vešel). Přítomní pochopitelně žasnou, ale duchovní otec bumbříčka John von Neumann už promýšlí zcela jiný přístup k problému. Teprve z něj pak povstanou všestranné a vskutku použitelné počítače.

František Houdek

Podpořte netradiční ZOH 2014!

Zimní olympijské hry a především místo jejich konání v roce 2014 by fanouškům sci-fi neměly být úplně lhostejné. Pár amerických nadšenců se totiž rozhodlo pro kampaň, jejímž účelem je podpořit konání ZOH 2014 na tom absolutně nejvhodnějším místě ve vesmíru, totiž na ledové planetě Hoth.

No řekněte sami, znáte lepší lokalitu? Ještě když zimní olympiáda na Hothu nabízí neuvěřitelné množství nových možností nejen co do maskotů (představte si takovou roztomilou plyšovou wampu), ale i co do velmi zajímavého a divácky atraktivního rozšíření olympijských disciplín. Např. dostihy již zmíněných tautauů nebo dokonce závody AT-AT...

Nemluvě o tom, jak originální by mohl být úvodní ceremoniál: Princezna Leia dobíhající ve zlatých bikinách s pochodní na stadión, od ní štafetu přebírá Han Solo a předává Luku Skywalkerovi, který zapaluje oheň v nádobě ve tvaru Vaderovy helmy... četa stormtrooperů nesoucích olympijskou vlajku... Chewbacca (patrně s tlumočnickem) pronášející slib sportovců a Lando Carlissian totéž za rozhodčí... císař Palpatine slavnostně prohlašující Zimní olympijské hry 2014 za zahájené... letecká show stíhaček TIE v soubojích s X-wingy a A-wingy...

Jistou výhodou je i to, že máme na stránkách hoth2014.com možnost nejen podepsat petici na podporu konání ZOH 2014 na Hothu, ale vůbec popustit uzdu své fantazii na téma, jak by tato olympiáda mohla vypadat. Zkrátka jaké si je uděláme, takové je budeme mít.

DZ

Neofatické polyglotie psychotiků

Vydání Stuchlíkovy studie *Neofatické polyglotie psychotiků* patří k edičním počínům vpravdě nečekaným a není bez příznačnosti, že knihu přivedlo na svět nakladatelství Triton, zaměřené především na medicínskou literaturu a science fiction – tohle je vskutku něco mezi.

Profesor **MUDr. Jaroslav Stuchlík (1890-1967)** patřil k oné většině psychiatrů (a lékařů vůbec), kteří celý život jen normálně pracovali, odborně publikovali a nezabývali se žádnou plzákovskou mediální show, takže o nich dnes prakticky nikdo nic neví. Jestliže mu navzdory tomu 40 let po smrti vyšla tři centimetry tlustá monografie, je důvod této v naší medicíně naproste rarity rovněž raritní: „Záhadný pacient profesora Stuchlíka“. Zasvěcení vědí, že jde o název článku **PhDr. Vladimíra Boreckého**, jímž v roce 1985 odstartoval na stránkách někdejšího „Těčka“ obskurní kult Cara Ostena, vlastním jménem **MUDr. Jana Lukeše**.

Tento „obzvláštník“ je nesporně tím nejobzvláštnějším z mnoha, které Borecký ve svých „mašiblech“ vynesl na světlo či přímo objevil, jako tomu bylo právě v Lukešově případě. Ostatně jednou z variant Ostenova „astronského komplexu“ je verze, že on sám pochází z asteroidu Delta-14 Thetis, a náhodnému čtenáři jeho díla nepochybně přijde tato verze případnější, než známější historka, podle níž se roku 1934 nedaleko Lukešovy chaty u Solopisk zřítíla astronská raketa, ze které se zachránila pouze nepozemšťanka Dahorjáné Sedéno, od níž se Lukeš naučil išovsky a posléze ji pojal za ženu. Autorův emzácký původ je dojista daleko racionálnějším zdůvodněním jak vesmířanské nepřístojnosti, tak monstrózního objemu jeho produkce, sestávající z 16 umělých (respektive mimozemských) jazyků, nejméně 10.000 stran beletrie (včetně tří mnohasvazkových románových epopejí), několika slovníků, 39 oper, 9 symfonií, 107 matematických prací, řady vynálezů etc.

Proč o tom hovoříme: prakticky celá Boreckého edice *Neofatických polyglotii psychotiků* je totiž de facto skrytou ostenovštinou – jen s několika souvisejícími odbočkami, týkajícími se Stuchlíkovy životopisu a komparace Lukeše s kasustikami jinými neofaticky. Nicméně 70 stran ze sta vlastní Stuchlíkovy studie pojednává výhradně o Lukešovi a nejrozsáhlejší oddíl knihy – dvoustránkový blok korespondence Lukeše a Stuchlíka – je tvořen z naproste většiny dopisy Lukešovými. Tato část publikace je také vpravdě nejvýznamnější a samozřejmě i čtenářsky nejatraktivnější; přináší prakticky kompletní dochovanou Lukešovu korespondenci s výjimkou dopisů již dříve vydaných.

Navzdory odtažitému názvu a nezáživně vyhlížejícímu charakteru publikace skýtají *Neofatické polyglotie* stejně zábavný a originální čtenářský zážitek, jako všechny ostatní dosud publikované Ostenovy práce – ovšem i stejně exkluzivní; Lukeš rozhodně není autorem pro každého.

Odrzem tohoto faktu je i nepatrný náklad *Polyglotii* (údajně 400 výtisků) a s ním nezbytně spojená značná cena knihy. Není však rozumné nechat se jí odradit, jelikož lze předpokládat, že jakmile bude jednou rozebrána, stane se zcela nesehnatelnou vzácností.

R..S

Jaroslav Stuchlík – *Neofatické polyglotie psychotiků*. Editor PhDr. Vladimír Borecký. Triton 2006, 504 stran, 599 Kč.

Fandom a já

Říká-li se, že člověk má tendence hledat v životě věci, které měl pozitivně zakořeněny z dětství a pak se kamsi vytratily, platí toto tvrzení i na mě. Bylo mi sotva sedm, když mi starší bráška předčítal Měsíční prach, v devíti jsem ho považovala za jednoho z nejlepších autorů „scifáren“ a louskala jeho povídky s největším zaujetím. Možná to bylo i tím, že na „velké scifárny“ jsem si ještě zdaleka netroufala. Zatímco si kamarádky ve škole pod lavicí čmáraly obrázky princezen ve sto variantách večerní róby, čtala jsem vesmírné lodě, planety a pokoušela se nakreslit svou oblíbenou posádku smyšleného týmu Trans Galaxy. Děti mívají svůj svět, ten můj byl jako vystřižený z některé řadové sci-fi sagy. Měl své planety, svou technologii, své nepřátele a grupu lidí, kteří tvořili ideový tým a které jsem měla někdy sklony považovat za své nejlepší přátele.

S pubertou a drsnou revoltou proti všemu včetně vlastní osoby se vysněný svět propadl někam do žumpy, aby se již nikdy nestal plnou součástí mého života. Místo lidí fiktivních se objevili lidé živí a světe div se, dokonce podobní blázní. Ke konci základní školy jsem si začala připadat jako podivín, který uvažuje úplně jinak než slečny okolo. Místo v oblečení jsem se přehrabovala v knížkách, kolem zrcadla jsem nechodila s řasenkou a stíny, ale jen s pohrdáním. A také jsem první přišla na chuť fantasy, kterou jsem dlouho odmítala číst v domnění, že je to samý brak.

Praha je malá. Některé lidi potkáváme záhadně pořád, jiné výjimečně, další již nikdy. A já výjimečně potkala Roggyho. Prošli jsme spolu školkou i kus základky a byl to právě on, u ko-ho jsem si jako škvěrně říkávala, že uvažuje jako já. Zatímco přesídlil na gymnasium, setrvala jsem tvrdošíjně na škole běžné a neměla ani ponětí, co se s gymnazisty z naší bývalé třídy děje. Po letech, když už každý byl někým jiným a někde jinde, ale cestou podobnou, zakládal Roggy sci-fi klub Trollík. Naše setkání mě s nadšením uvrhlo v osidla tohoto dění, pravidelné schůzky, fanzin, dřevárny (které jsem časem úplně vyměnila za železárny), cony, lidé chápající svět podobně. Náhdera.

Ve velkých společenstvích se ponorková nemoc tolik nešíří, ale dekadence potkává asi každé společenství. V šestnácti jsem si připadala jako součást jedné velké rodiny. Společenství, které jevílo občas až „sektoidní“ sklony, se spolu dokázalo bavit, vyvádět, strádat, vést intelektuální debaty, stejně jako se bezmezne opíjet. I zde platila přímá úměra: čím více se do Čech dostávalo sci-fi a fantasy v podobě knížek a filmů, tím více lidí bylo okolo fandomu. Společnost držící na sloupech soudržnosti malého společenství se začala formovat do masového uskupení, kde již dávno neplatí, že se většina lidí zná. Zatímco starší a stálí členové fandomu setrvali na stále stejném stupni, příliv nové omladiny začal dříve intelektuální skupinky zvrhávat do běžné drbárny. Mívala jsem-li dříve pocit, že toto společenství je jiné právě povznesením nad bulvárnost, v posledních letech se mi tento dojem rychle vytrácí. Ba naopak. Ačkoliv stále považuji fandom a osoby přilehlé za intelektuálně na výši, stává se pro mě toto společenství partou lidí, které ráda vidím, ale až na pár přátel to nemusí být zdaleka tak často jako dřív... Proč? Drbat můžu i ve škole v kuřárně...

Irisa

Díky za vše, pane Stanisławo Leme

Josef Pecinovský

Ta zpráva v tisku jako bouře neodvátá,
jak moře zmaru, co s námi světem chvátá,
jak beznadějí, jež naplnila duše,
a zněla tak neomluvně a suše.

Po dlouhé roky byl jste tady s námi,
Ač vzdálený, tak přesto dobrý známý,
Však tento den jak tvrdý úder pěstí,
dvacátý sedmý březen, rok dva tisíce šestý.

Když Astronauti prvně v kosmos vzlétli,
My byli, pane Leme, ještě děti.
GEA jak předvoj vesmír dobývala,
A čas se bortil, život už byl drama.

Dvě bytosti z té hvězdy Aldebaran,
Jak světlo v tunelu, jež dostihlo nás z dálav,
My koukali se jako na zjevení
Na moudrý oceán, co lidskou duši mění.

Kadete Pirxi, byl jste nám dobrý přítel,
Stejně tak posel, co z dálných hvězd k nám přišel.
A smyčka času, byt' nevinná to hříčka,
Až zamrazila v zádech, a nebyla v tom klíčka.

Když Vaši hrdinové vzlétli z planety Eden,
My dospívali, a blížil se Leden.
Vy psal jste Návrat z hvězd, a my se chvěli zlostí
Nad tím, že ideály už jsou minulostí.

Normalizace když jela po své trati,
My četli jsme si krásné Vaše statí,
A proto víme, byl jste stále s námi,
Vždyť rybičie je jen vláda jedné strany.

Vaše knihy se na pultech neohřály,
Když oči na ně padly, hned slzami tály,
Těch svazků v řadě, to jen člověk jáás,
Byla v nich moudrost, síla, krása.

Vždyť Bajky robotů, ty přece čteme dodnes,
Ne jak ty častušky, co čas už dávno odnes,
A jsme zvědaví, zda najde se už borec,
Kdo konečně objeví ten Lymphaterův vzorec.

A invence, již do svých děl jste vložil,
Nás hrála jako adrenalin do žil,
Sepulek náručí, jež rostou v brázdě ščorgu,
My sejdeme se na kongresu futurologů,

Nad deníky z hvězd my pukali jsme smíchy,
To navštívil nás sám pan Ijon Tichý.
Snad nepotká nás Pračková tragédie,
ani kurdel z planety Enteropie.

Byť z per kritiků nevychází jen chvála,
Nám z vašich knih jen pohoda ven sálá,
Nepřemožitelný, Maská, Mír na Zemi,
a Pánův hlas je duchem nade všemi.

Byl jste nám vzorem, když psát jsme začínali,
Však psát jako vy, jen odraz marné snahy.
Mít vlastní světy, do hloubi hmoty projít,
Je touha mnohých, co chtějí slávy dojít,

a první Kontakt není už tak vzdálen,
Leč hlava prázdná a nikde žádný plamen.
Je málo vyvolených, co můzy tlak je sevře,
těm brána nových světů se otevírá.

My místo strojů máme teď klávesnice,
Však je to jako vedle slunka svíce,
Když naše díla s Vámi porovnáme,
Vám, pane Leme, po paty nesaháme.

Sta Vašich knih nám v knihovnách se tlačí,
Doba se převalila, čas vpřed stále kvačí.
Přesto však ve Vašich stopách jdeme,
Tak díky za vše, pane Stanisławo Leme.

Šance (nejen) pro staromilce

Taky vás štve, že současná filmová produkce všech žánrů fantastiky je postavena zcela nebo převážně na bombastických tricích a počítačem designovaných hromadách „emzáků“, „zombíků“ a podobných potvor, zatímco zápletky, pointa nebo (nedejbože) psychologie aktérů je věcí zcela podružnou? Pokud ano, tak se možná ptáte, co vy, jako fanové, s tím asi naděláte.

Skoro nic – kromě toho, že se i vy můžete právě teď pokusit napomoci ke zrodu filmu, který by byl o něčem trošku jiném. Student FAMU Peter Pikna, kterému se nelíbí přesně výše uvedené, ale jako budoucí filmový režisér s tím může udělat o něco (mnoho) více, než my se totiž rozhodl, že bude točit právě sci-fi a fantasy postavené na zápletky či psychologii postav s minimem triků. A aby jasně ukázal, že to myslí vážně, rozhodl se v tomto duchu natočit i svou ročníkovou práci – krátký sci-fi film.

Za námět si zvolil vítěznou povídku z loňské Ceny Fantázie *Elxír mladosti*, k jejímuž autorství se ráda hlásím, kterou má ovšem v úmyslu z jistého velmi konkrétního (a mnoha lidem známého) historického období přenést do blíže neurčeného totalitního státu v blíže nespecifikovaném čase i místě. Postavy (možná částečně s jinými jmény), zápletky a závěrečná pointa však mají zůstat zachovány.

A proč to sem vlastně píšu? Je to jednoduché, kromě profesionálních herců (v plánu jsou i někteří čeští opravdu „páni herci“) budou pro natáčení třeba také komparsisté. A kdo jiný by už měl být kompetentnější k tomu, stát se komparem ve sci-fi filmu, než právě fanové?

Navíc většina komparsu bude ztvárňovat buď vědecké pracovníky nebo novináře – což s sebou nese nutnost vypadat náležitě intelektuálně – a kde jinde se nalezne pohromadě více intelektuálně vyhlížejících týpků, než právě ve fandomu? Další role v komparsu jsou pak rezervovány pro diktátorovy nohsledy a jejich „gorily“ (čímž se zase otvírají dveře všem šermířům, dřevárníkům, airsoffákům, larpistům a dalším „dršňákům“ a „dršňáčkám“).

Samotné natáčení by mělo začít koncem května tohoto roku.

Peter Pikna je poměrně častým přispěvatelem časopisu *Fantázia* a přednášejícím na conech. Koho zajímá jeho režisérská práce, může se na ukázkou z ní podívat na www.exploziachuti.sk (doporučujeme zejména film „Animals“ neboli „Zvieratá“, který je rovněž na fantastický námět). V o něco lepší kvalitě se uvedený film dá stáhnout i na www.peterpikna.com/film/exploziachuti-2005-zvierata.avi.

Kdo si pro rozhodnutí, zda by do toho byl ochoten jít, potřebuje udělat obrázek o námětu, který má být zfilmován, může si povídku přečíst na netu. Ve slovenštině na stránkách www.fantazia.sk nebo <http://sih.mysteria.cz>. Poněkud zkrácená byla česky také odvysílána na stanici Leonardo v pořadu *Nula jednička* (archiv najdete na http://www.rozhlas.cz/audio/audio_porad/?p_po=2623).

Zájemci o nějakou tu *roličku* v komparsu, nechť se mi přihlásí mailem na Darth.Zira@centrum.cz a nezapomenou při té příležitosti o sobě uvést nějaké základní údaje (přibližný věk, výška a typ postavy) a pro jistotu (především kvůli panu režisérovi) přibalit i dvě až tři co možná nejvíce aktuální fotky.

Předem děkuji všem, kteří do toho půjdou s námi – a těm, kteří z nějakého důvodu nemohou nebo nechtějí, mohu pouze vzkázat, že půjde-li vše dobře, někdy v příštím roce byste na některém co-nu mohli vidět výsledek našeho snažení.

Darth Zira

DOGMA

Chvilku hrozilo, že vás o toto Dogma ošidíme, protože Filip chřádl a chřádl a ..., nakonec ale neuchřádl, a díky uzávěrcce posunutě překotným nástupem jara a nutností věnovat se zahrádkám stihl na poslední chvíli zaslat svůj textík.

Před pár dní vyšla na DVD pohádka Anděl páně. Zvláštní je, že v záhlaví plakátu stálo jméno režiséra Jiřího Stracha, ale po Luce Konášové ani stopy. Přitom já osobně jsem se na film těšil právě kvůli scenáristce, jejíž Vůně vanilky byla velmi příjemná, a Dobrá čtvrt ještě lepší. (Ano, to je ten seriál, kde na hodně zbydou jen drobky z hostiny těch zlých.) Dogma čísla nechť je upozornění distributorům, že je na čas vzít v potaz i zásluhy jiných osob, než jsou herci a režisér.

ANDĚL PÁNĚ – ne zcela vyrovnaná, ale přesto velmi vtipná pohádka, v níž je Nebe podobně zábavné jako kdysi Peklo v S čerty nejsou žerty.

NEPRŮSTŘELNÝ MNICH – snímek odpovídající své strašné pověsti. Kromě toho, že je hloupý, vzbudilo ve mně mnichovo chování chuť zorganizovat demonstraci za podporu Číny při okupaci Tibetu. Bez nadsázky: mnich hlavního hrdinu doslova pronásleduje, kecá mu do života a nakonec mu vlezle do bytu, do postele a v klidu usne.

POSLEDNÍ VÝSADEK – velmi zábavná válečná historka o tom, co se stane, když o nacistickém pokladu ví jen pár lidí... – a ne drží hubu. Opravdu, opravdu příjemné.

WOLF CREEK – do poloviny nezábavně inscenování příběhu, od poloviny výsostně příjemná, surová a naturalistická hororová podívaná de facto bez dobrého konce. **Filip Gotfrid**

Film Denní hlídka – pokračování psané Křídou Osudu

Do ulic Moskvy vtrhla Denní hlídka (Dnevnoy dozor – Mel Sudby) a zase strhala rekordy návštěvnosti. Prozatím má na kontě více než 10 milionů diváků. První film z Lukjaněnkovy trilogie – Noční hlídka se k nám do široké distribuce dostal poměrně pozdě. Poté co už prolétl internetem a ti, co ho vidět chtěli, jej zhlédli v nějaké fanouškovské kopii s amatérskými titulky. Jak to tak vypadá, neoficiální distribuce Denní hlídky opět o kilometry předstihuje tu oficiální. Soudě alespoň podle nabídky titulků, které se čile vyměňují na webu. Pojďme si proto udělat neoficiální recenzi na tento film.

Na konci minulého filmu tvůrci otevřeli děj do dalšího pokračování. Nadcházející Velký – chlapec Jegor se dozvěděl, že jeho otec Anton Goroděcký se ho snažil kdysi zabít. Osudy obou Jiných byly tímto spojeny i rozděleny najednou a zvědavě jsme se ptali, jak se bude příběh vyvíjet dál. V pražském metru od té doby nebylo těžké potkávat zahluobané čtenáře s Lukjaněnkovými knihami v českém překladu. Ten, kdo kouzlu propadl, mohl se přistihnout, jak zkoumavě prohlíží ruské turisty.

Ale zpět k filmu. Děj je škoda popisovat detailněji, protože koneckonců to je právě to, na co se fanoušci těší a o čem tak nadšeně spekulují. Je Denní hlídka lepší nebo horší, než Noční hlídka? Na to je těžká odpověď. Ti, kteří vyčítali minulému dílu chaotičnost příběhu, to nebudou mít o mnoho jednodušší ani teď. Znalost knihy, respektive knih, jim nebude příliš platná. Režisér Bekmambetov spolu s Lukjaněnkem nadiktovali filmovému scénáři poměrně odlišný děj. Jenže divák, který se s postavami alespoň trochu neznámil v knize, nemůže příliš chápat kdo je kdo. Uff... , není to lehké poznat dobré a zlé na tomto světě.

Začátek je tradičním průletem do minulosti, kdy se vojvodci Tamerlánovi podařilo najít cestu labyrintem vedoucí ke křídě přepisující Osud. Pak už se děj vrací k pokračování linie z Noční hlídky. Anton Goroděcký má na starosti novou vědmu Světlanu a do cesty se kupí intriky Denní hlídky. Moskvou se potuluje upír, který přepadá lidi a pije jejich krev. Schéma je velmi podobné jako minule, jen to tak trochu ztrácí švih. Jako by se Bekmambetov spoléhal až příliš na přísady, které už jed-

nou fungovaly. Tenhle pocit přetrvává, dokud scenáristé řeší epizody víceméně zbytečnými efekty – jako je například bombastická jízda temné Alice autem po stěnách moskevského hotelu. Zajímavá je až přeměna Antona v ženu, svoje tělo mu propůjčí vědma Olga. Ano, ta Olga, která v minulém díle strážila Goroděckého prokletým sovím okem. V této scéně je znát vtip a odlehčení, když Anton vyznává lásku Světlaně v ženském těle. Boj Temna se Světlymi se však nezadržitelně blíží a

s ním i Antonovo dilema. Jegor stojí na straně Zavulona spolu s ostatními Temnými. Na světě však existuje pověst o magické Křídě Osudu, se kterou se dá vrátit zpátky čas a napravit své hříchy. O její získání se snaží oba tábory. Anton v jejím získání vidí šanci, jak získat zpátky svého syna. Ten na druhé straně nechce, aby Světlana stála mezi ním a Antonem. Trochu na pozadí se odehrává příběh Alice, která touží dostat se ze spárů Zavulona a najít cestu k upírovi Kostovi. Zavulon v Denní hlídce dostává vůbec o dost temnější obrysy než dříve. Jeho hněv je schopnostmi Gessera – Světého šéfa už téměř nezastavitelný. Svoji magickou mocí ovládá Jegora, který se chystá na oslavu narozenin. Konečný souboj přichází...

A tady už bychom neměli z příběhu příliš prozradit. Snad jen, že příběh docela slušně graduje ve velké a opravdu neočekávané finále, nesoucí se až v bulgakovsky emotivním a roz-

Underworld 2: Evolution

Jak název naznačuje, upíři i lykani prošli mezi prvním a druhým dílem filmu vývojem. Bohužel k horšímu, musím konstatovat. *(podle mne úroveň prakticky stejná)*

Tento film se nese zcela v duchu druhých pokračování: Měli jsme vcelku úspěch, kostýmy to přežily, zdá se, že příběh ještě není vyždímán do sucha, tak honem stvoříme dvojku. Do budoucnosti moc nemůžeme, vždyť jsme končili prakticky dnes, tak nezbyvá než se vrátit zpátky *(a pak přesně navázat na jedničku)*. No a tak můžeme krásně využít tu spoustu záběrů, které se tolik líbily v jedničce – nějaká ta retrospektiva se vždycky hodí. A dotočíme i kousek nové minulosti, až z přelomu 11. a 12. století.

Hlavní hrdinka je stále pohledná, hlavní hrdina mužný, oba mají krásné barevné oční čočky. Ovšem padoucha jsme si zabili. Co s tím? Najdeme si jiného! *(ostatně se o něm v jedničce už hovořilo, i o jeho vzkříšení – ale ne o tom, jakou roli bude hrát)* A aby to nebylo tak úplně přímočaré, přidáme ještě jednoho tajemného gentlemana v pozadí. *(ano, je nový, i když nejstarší – a vypraný v Perwollu Magic, tudíž bez poskvrny)* Celou půlku filmu, ve které tento gentleman vystupuje, jsem si lámala hlavu, proč toho herce nalíčili tak, aby vypadal jako Derek Jacobi, abych pak v titulcích zjistila, že to byl Derek Jacobi. Dokonce i s titulem Sir. O tempora, o mores.

Hovězí krev je levná, tak s ní nedáme šetřit (i když – pozor na BSE, šílené krávy tady nepotřebujeme!). A pak už jenom nějaké ty tri-

márném duchu, kterým tvůrci kruh překvapivě uzavírají. Skoro se zdá, že tím, jak oznámili, že další díl už budou financovat a produkovat americká studia s americkými herci – je pro ně osud hlídek uzavřenou kapitolou. Ale nechme se překvapit, protože idea amerického remaku asi nebude tím nejlepším završením jednoho z největších překvapení posledních let.

....
Navzdory mnoha chybám je Denní hlídka opět důležitým filmem pro rostoucí a sebevědomou ruskou filmovou produkci. Nejsou to filmy pro festivaly, ale typická zábavní produkce. Tvůrci mají plná kina a učí se dělat nákladné filmové produkce v hollywoodském stylu. Je na nich, zda jim vydrží budovatelské nadšení v kapitalismu. U Denní hlídky je znát až příliš, že vznikala na základech předchozího filmu, který nutil předem vyrábět úspěch podle zaručeného receptu. Na druhou stranu je příjemným překvapením, že se dnes píší scénáře, které se neдрží otrocky své původní předlohy, jak to často vyžadují fanoušci. Kupodivu to může fungovat stejně úspěšně.

© 2006 Patrick Fridrichovský

ky, samozřejmě lepší, dražší a sofistikovanější než v jedničce – a jedem do kin. Komerční úspěch je zaručen.

S katastrofální americkou neznalostí až ignorací evropských realit jsem se docela smířila, koneckonců já taky nedokážu vyjmenovat všechny americké státy (o jejich hlavních městech ani nemluvíme), ale to, jak je Evropa pojata tady, přece jenom vzbuzuje přinejmenším úsměv. Posuďte sami:

■ V Evropě je mnoho podivných států, na pár kilometrech hned několik, a ještě ke všemu se v každém mluví jinou řečí. Aspoň mají hrdinové možnost předvést, jak jsou vzděláni – umějí přinejmenším maďarsky, rusky, francouzsky a anglicky.

■ V Maďarsku jsou hlavním zeměpisným útvarem velehory se zaledněnými štíty. No, i pokud do Maďarska v rámci velkorysého pojetí historie zahrnu Tatry, tak ledovec si z prstu nevycucám ani tam.

■ Letadlová loď je zakotvená pár kilometrů od Budapešti – ne že bych podceňovala Balaton nebo Gabčíkovo, ale myslím, že by tam takový kolos drhnul kýlem o dno, nehledě na to, že otočení do protisměru by představovalo tvrdý oříšek. Moře je zase přece jenom trochu daleko na to, aby se tam hrdinové dostali za pár minut od těch ledovců.

■ Místní obyvatelé se zásadně oblékají do uniform, vaťáků nebo ovčích kožichů. Tedy, v současném mrazu jistě kožíškem nepohrdnu, ale že dokážou filmaři odhadnout již při natáčení, jaké počasí bude panovat v době promítání ...

Dějové nelogičnosti rozebírat nebudu, ty se u tohoto typu filmů mohou od-pustit.

Na druhé straně je tu několik velmi pěkných záběrů na noční Budapešť. Zvlášť parlament a Rybářské bašty jsou pohledné.

Počítačové triky jsou mnohem lepší než v jedničce, kde lykani ve vlčí podobě byli přece jenom poněkud toporní. Zvlášť povedený je prvoupír Marcus, který křídla používá jako další zbraň.

Ano, pokud potřebujete zcela vypnout mozek a nezatežovat se něčím tak přizemním, jako jsou logika, historické skutečnosti, zeměpisná realita a podobně, pak je dvojka Underworldu vhodným způsobem vyplnění večera. Pokud ovšem ještě zcela neregnujete na výše uvedené, pak už nezbyvá než věřit v to, že vás uspokojí půvaby Kate Bekinsaleové nebo mužnost Scotta Speedmana – a užijete si jich obou i bez obalu do sytosti. *(Kate si užívám, ano, ale mám výhradu – mezidruhový sex byl ohlazen na obyčejný lidský v americkém stylu, bez intimních partií – a kde je, přátelé jiného sexu, drápání a kousání? Proč se ve víru vášně ani jeden neproměnil do své druhé podoby?)*

Nakonec se vše doseká, dostřílí, dokouše, domlátí, dovybuchuje, dotrhá a dořeže ke zdárnému konci, zlo je potrestáno a to menší zlo odměněno a můžeme se těšit na trojku. Pokud se ovšem týká mě, tak děkuji, nechci. *(to já vypnu mozek a užiju si to i potřetí)*

HT (a Miles)

ČS FANDOM

Fantasy & Science Fiction

Vydání prvního čísla obnovené české mutace magazínu **Fantasy & Science Fiction** je malým velkým svátkem Československého fandomu a všech milovníků dobré SF povídky.

Konečně zde máme Časopis, který nemá ambici oslovit všechny od trektistů po dřeváky, Časopis pro ty, kteří chtějí „jen“ kvalitní (a ještě raději tu nejvyšší kvalitu) a klidně i náročnou četbu.

Doufáme, že kolem sebe vedle překladatelského týmu vytvoří i vlastní publicistický, recenzentský a esejistický kroužek (první číslo ještě nese jistě známky potíží růstu) a nebudeme mít jinou starost než jak přechat ty dva měsíce, než vyjde další číslo. **zr**

Kodži Suzuki

Spirála

Pokračování slavného hororového Kruhu, hrozba vraždicí videokazety už nevisí jen nad těmi, kdo ji zhlédli – z nešťastného pozorovatele se stane odsouzenec na smrt tak snadno... Sadako Yamamurová totiž se svou pomstou lidstvu teprve začíná...

Vydal Euromedia Group – Knižní klub, překlad: David Petrů, doporučená cena 229 Kč

Můstek je Váš

CZ Kontinuum ve spolupráci s SFK Avalon vyhlašuje šestý ročník literárně výtvarné soutěže Můstek je Váš o nejlepší román, povídku, báseň a grafiku z prostředí Star Treku. Vítězná díla budou vystavena v Archivu Memory Alpha na stránkách CZ Kontinua. Vyhlášení proběhne v rámci Festivalu Fantazie 2006 v Chotěboři. Uzávěrka přihlášek je 30. 4. 2006. Více informací o soutěži včetně přihlášky naleznete na stránkách www.kontinuum.cz. **MB**

opat Vás srdečně zve na

OPATCON SPECIÁL 2006

spojený s
VERNISÁŽÍ VÝSTAVY JANY MYŠÁKOVÉ (SPIKEM)
5. - 8. května 2006
Broumovská radnice 5.5. od 18:00

a **OPĚKÁNÍM PRASETE**

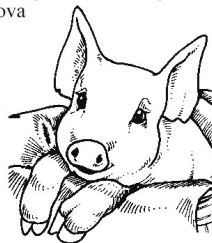
Chata na Janovičkách nedaleko Broumova

Bohatý program zajištěn

Blíže informace najdete na

WWW.SFKOPAT.CZ

Přihlášky pro přidělení var.sym. email: sfkopat@sfkopat.cz
Platba po přidělení var. sym. na účet.
Vstup 150 Kč + ubytování
Záloha 150 Kč musí být zaplacená do 1.4.2006,
jinak je přihláška neplatná.

★ Zdravíme delegáty 28. Euroconu ★

Pozvánka na setkání se Star Trek hercem aneb Dominic Keating alias Malcolm Reed v Praze

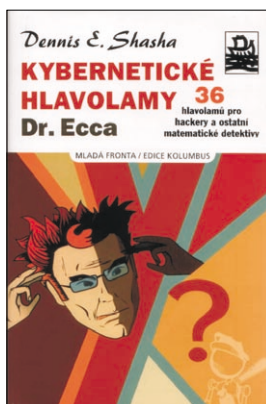
V minulém Interkomu jste si mohli přečíst pozvánku na setkání s Dominicem Keatingem, představitelem poručíka Malcolma Reeda ze seriálu *Star Trek: Enterprise*. Až po uzávěrce IK jsme se dozvěděli, že náš vzácný host dostal roli ve filmu a že v námi proklamovaném termínu bohužel nemůže přijet. Společně

s touto zprávou však přišla i informace o novém termínu, který připadá na **neděli 7. května 2006**. Místo a čas setkání zůstávají stejné, tedy: **Hotel Regina, Konojedská 38, Praha 10 od 14:00**. Zapište si tedy prosím změnu data do svých diářů. Veškeré informace o tomto unikátním setkání naleznete na stránkách <http://www.kontinuum.cz> nebo na <http://www.fkm-events.cz>.

Děkujeme za pochopení a těšíme se na shledanou.

CZ Kontinuum Star Trek fan klub

NON FICTION

Kybernetické hlavolamy Dr. Ecce

Kniha 36 i v praktickém životě využitelných matematických problémů a jejich řešení se skládá z částí:

Projekty, Kombinační geometrie, Trasy a sítě, Matematická geografie, Plánování času, Šifry a tajemství, Strukturální matematika a Hry.

V edici Kolumbus vydala Mladá fronta, Praha 2006, 239 Kč.